Уважаеми читатели,

За мен е удоволствие да ви представя 14-ти брой на училищния литературен алманах, в който са публикувани творбите на нашите ученици, създавани през учебната 2017/2018 година, с изключение на есето на Йоана Балчева от VIII клас, с което спечели- I място в Националния литературно-исторически конкурс «160 години Болградска гимназия-извор на родолюбие» от МОН в началота на тази учебна година

Решихме представянето на алманаха да бъде в навечерието на празника на града, защото голяма част от текстовете са свързани с историята, културните и природните забележителности на Община Твърдица. За нас е гордост, че нашите млади таланти не само познават миналото, но и успяват умело да го пресъздават чрез съвременни художествени образи, средства и похвати.

Легендите за Средновековната крепост Градището, за създаването на селищата Джумалии и Шешкинград, за потопената Запалска църква, за построяването на първата сграда на училището в града ни, предадени през погледа на учениците, са особено вълнуващи, неповторими, изпълнени с изключително положителен заряд, енергия и вяра в бъдещето.Всички тези творби са поместени в първия раздел на алманаха, озаглавен „За да ни има, е нужно да има дух".

Признание заслужават авторите на тези невероятни в художествено и съдържателно отношение творби, с които те завоюваха призови места в регионални, областни и национални литературни конкурси, с което прославиха името на училището и града в цялата страна. Разбира се, не без помощта на техния учител по литература г-жа Румяна Генчева, която беше удостоена с грамота „Неофит Рилски" от МОН.

1. **Йоана Иванова Балчева – VIIа клас**

– I място за есе в Национален литературен конкурс „Магията на красотата", Кърджали 2017г.

- II награда в Национален ученически конкурс за есе посветен на 155 години от рождението на Алеко Константинов – гр.Свищов, 2018г.

- II място в V национален конкурс, направление литературно творчество – „България в картини и слово", Търговище 2018г.

- II награда в литературен конкурс на Хуманитарна гимназия „Дамян Дамянов" Сливен 2017г.

2. **Цветелина Георгиева Кайракова – VIIа клас**

- II място за есе в Национален литературен конкурс „Магията на красотата", Кърджали 2017г

- I място в Пети национален конкурс, направление литературно творчество – „България в картини и слово", Търговище 2018г

- Грамота за успешна творческа изява от Национален конкурс за малки философи «Малкият принц»- Селановци 2018г.

3. Йоана Мирославова Дякова – VIIа клас

– III награда национален ученически конкурс за есе посветен на 155 години от рождението на Алеко Константинов – гр.Свищов,2018г.

4. Хариклия Димитрова – VIIIа клас

- III място за есе на Национален литературен конкурс „Магията на красотата“, Кърджали 2017г

- поощрителна награда в V национален конкурс, направление литературно творчество – „България в картини и слово“, Търговище 2018г.

5. Памела Петрова Караиванова – VIIIа клас

- поощрителна награда в Пети национален конкурс, направление литературно творчество – „България в картини и слово“, Търговище 2018г.

- участие в литературен конкурс на Хуманитарна гимназия „Дамян Дамянов“, Сливен 2017г.

По стъпките на утвърдените вече млади таланти тръгват и по-малките ученици от III и IV клас, чиито съчинения, приказки и стихотворения са публикувани във втория раздел на Алманаха. Много искреност и неподправеност струи от текстовете, в които те споделят своите надежди и мечти. А приказките и съчиненията по дадено начало показват едно добре развито мислене и голямо въображение.

Учениците от V и VI клас, провокирани от приказките, които изучават в часовете по литература, са написали много вълнуващи фантастични разкази. В тях се преплитат вълшебство и реалност, минало и съвременност, има лами и чудовища, омагьосани принцеси и смели юнаци. Но важното е, че във всяка една творба проличава стремежът на авторите да създават един свят, в който царят хармония, доброта, сърдечност и съпричастност. Написаните съчинения от шестокласниците на тема „Ангелът в човека” звучат като съвременни приказки, в които учениците продължават да вярват, да търсят и творят доброто.

По традиция в последния раздел от Алманаха, озаглавен „Прочетено в ученическите тетрадки” са събрани текстове на ученици от различни възрастови групи, които са писани в часовете по литература. По-малките правят своите първи плахи стъпки в поезията, бих казала-доста успешно, а учениците от гимназиален етап разсъждават върху сериозни житейски проблеми.

И тази година илюстрациите към произведенията в Алманаха са картини на ученици, участвали в клуб „Творилница за таланти” по проект „Твоят час” с ръководител г-на Надежда Колева, която подготви заглавната страница.

Сърдечно благодаря на всички учители по литература и началните учители, които успяват да поддържат жива любовта на възпитаниците си към писаното слово и да им помагат да развиват талантите си.

Пожелавам на всички нови творчески успехи!

Петранка МИНЧЕВА,

Директор на СУ „Неофит Рилски“

БОЛГРАДСКАТА ГИМНАЗИЯ – ИЗВОР НА РОДОЛЮБИЕ

/ECE/

От дете зная, че родината се носи в сърцето. Тя не е просто парче земя, върху която строиш къща. Може земята да е далеч от тебе, но ако в душата ти говорят гласовете на прадедите, ако по време на празниците пееш родни песни и спазваш традиционни ритуали, то ти духовно принадлежиш на своя народ. Историческата ни участ многократно е поставяла на изпитание българската ни принадлежност. И всеки път, след всяко предизвикателство, сме ставали по-силни и духовно сплотени. Не, това не е поредната мистерия, която трябва да разгадаят академичните умове. Тя се крие в една проста истина – българинът е кръвно свързан със знанието, а който притежава знанието, държи в ръцете си ключа на всички тайни.

В учебниците по история епохата на Българското възраждане е представена като една от най-драматичните. Застанал на кръстопътя на времето, българинът осъзнава необходимостта да бъде свободен. Но осъзнава и нещо много по-важно – за да пожелаеш свободата, трябва да се просветиш. И изведнъж след манастирите с килийните училища и книжовните школи, запазили българщината в годините на робството, той започва да открива гимназии: Габровската от 1835 година, Одринската от 1846 г., Болградската от 1858 г., Солунската от 1880 г. Всяко едно от тези училища има принос за укрепването на българския дух, има своята легендарна история, личностите, с които се гордеем всички.

Особено място обаче заема Болградската гиманзия. Тази своеобразна ковачница на интелигенция изиграва важна роля в развитието на националното самосъзнание сред бесарабските българи през втората половина на XIX век. Идеята за създаване на Болградската гимназия принадлежи на Юрий Венелин, който през 1832 г. предлага в Болград да се открие Централно училище и Национален български музей. Реализирането на този проект става възможно след Кримската война, когато Болград с около 40 колонии е присъединен към Молдова. През януари 1858 г. делегация на българските колонии представя в столицата Яш на княз Никола Богориди, внук на Софроний Врачански, подписка за откриване на училището. Важно съдействие оказва и Георги Раковски, също родом от Котел. Няколко месеца по-късно – през юни 1858 г. – Богориди издава хрисовул за създаване на Болградско

централно училище. В документа е записано, че „гимназията се създава с цел да се закрепи нравствеността на цялата българска колонизация“.

Четейки стотиците страници изследвания и спомени на ученици в Болградската гимназия, се налага убеждението, че за времето на своето създаване училището има двояко значение: от една страна, то дава мощен тласък на общобългарското просветно дело, което през втората половина на деветнадесети век изживява своя разцвет. От друга страна, поддържа жив духа на българите в Украйна и Молдова /проф. Стефан Дойнов/.

За атмосферата в училището красноречиво говорят спомените на Владимир Дякович. Възпитаникът на гимназията с вълнение разказва за учителите българи, преселници от такива средища на възрожденски идеи като Калофер /от там е Димитър Мутев, първият директор на Болградската гимназия/, от Търново и Казанлък. В притихналите класни стаи те разказват на жадните за знания младежки сърца за красотите на България, за смелите хайдути из планините, за зелените морави и ливади, за златните ниви и ароматното грозде. „И предаността към родното, любовта към отечеството, култът към поробена България растяха и крепнеха във впечатлителните и мъжествени натури“, заявява Дякович. Тази преданост към България намира израз в празничните шествия по случай Деня на светите братя Кирил и Методий, патрони на гимназията. Дякович го определя като „по-тържествен и от Великден“. Чинтуловите песни мощно звучат в Болград, а кръшните български хора изпълват центъра на града.

Болградската гимназия е училище с мисия. И тя се носи от учителите, повечето от които са завършили престижни за времето си европейски училища. Такива личности са д-р Иван Селимински, учил в Германия и Франция, Васил Берон, учил в Прага. Тези хора пренасят европейския дух сред учениците. Хуманитарната насоченост на обучението се потвърждава и от откриването на библиотеки – училищна и ученическа. В документите на училището се споменава, че тук се получават вестници и списания на руски, чешки, френски език. Художествената литература също е на много европейски езици: руски, английски, немски, френски. Възпитаниците на училището се докосват до най-прогресивните за времето си идеи. Методите на преподаване също са близки до европейските. Свободата на мислене се превръща във водеща за всеки възпитаник на Болградската гимназия.

Прозорливостта на учители и директори ги води до идеята за откриване на печатница към училището. То все по-сериозно се

превръща в културен и интелектуален център за българите от околността. По страниците на отпечатвите списания се публикуват статии и се водят дискусии по важни научни и обществени въпроси.

Един бегъл прочит на списъка на завършилите гимназията ученици недвусмислено показва, че в Болград се възпитава най-родолюбивата и най-интелигентна прослойка българи, които няколко десетилетия по-късно ще станат строители на съвременна България.

Сред випускниците на училището са революционери като Ангел Кънчев, опълченецът Атанас Киров; общественици като Александър Малинов, министър-председател на България, който през 1908 год. при обявяването на Независимостта на България пише ръкописно указа и речта на цар Фердинанд, произнесена във Велико Търново; военни дейци като генерал Данаил Николаев, наречен „патриарх на българското войнство“, стратегът, провалил през Сръбско-българската война сръбските генерали; генерал Иван Колев – „бащата на българската конница“, наречен „освободителят на Добруджа“; сред личностите на гимназията е и Олимпий Панов.

Сред цялата тази плеяда свое особено място имат и хората на науката и изкуството. От този „разсадник“ на умове започва пътят на академик Александър Теодоров Балан, първият ректор на Висшето училище, по-късно Софийски университет. В тази творческа атмосфера започва своите занимания и историкът Димитър Агура. Сред значимите имена на възпитаници на Болградската гимназия са много юристи, учители, съдии – всички оставили дълбока диря в изграждането и възхода на младата българска държава. И всеки един от тези хора с гордост заявява, че е учил в Болградската гимназия.

Като пясък в шепите се изнизват годините. Безпристрастният съдник – историята – с абсолютна точност определя мястото на всеки в своите страници. Болградската гимназия навършва достолепните сто и шестдесет години. Празнично тържествено са притихнали коридорите й. От всеки ъгъл ни гледат лица на мъже, преминали в пантеона на безсмъртните. Техните подвизи срещаме в музеите и пред паметниците им, тяхната мъдрост и интелектуален плам говори в студентските аудитории и библиотечни зали. Мъже, положили основите на свободна България; мъже, които не са преклонили гръбнак пред никого и пред нищо, достойни синове на майка България.

И днес, в една по-различна ситуация, училището запазва родолюбивия си дух. В часовете по български език и българска история, в заниманията по традиционна българска култура младите

хора запазват духовната връзка с историческите си корени. Както някога. Защото родолюбието никога не чезне.

Йоана БАЛЧЕВА,
гр. Твърдица, обл. Сливен,
СУ „Н. Рилски“, VIII клас,

АДРЕСИ НА ОБИЧТА

Там, гдето в първите зори
видях аз този чуден свят –
Балканът, китните гори…
О, там е моят роден край!

Знаете ли колко е интересно да разглеждаш старите семейни албуми? Стоят подредени старателно в едно чекмедже, към което никой не поглежда. Да ви кажа честно, мислех да ги „командировам“ на тавана, за да си освободя място. Речено – сторено. Извадих ги, но един от тях се свлече в краката ми и от него изпаднаха няколко снимки. Аха да ги смачкам – черно-бели едни, малки, с накъдрени краища! Помислих си колко грозни и жалки изглеждат до съвременните си посестрими, когато погледът ми се спря върху изображенията. Един вътрешен глас ми подшушваше, че замисленото мероприятие може и да не се състои. Взех единия албум и започнах да го разлиствам. Фигури на хора – млади, усмихнати, работят, разхождат се; горски пейзажи, археологически разкопки. Стана ми интересно. Осъзнавах, че това не са просто снимки, а историята на човешки животи, подчинени на някаква идея. Ясно беше, че сама нищо нямаше да разбера, затова се запътих към баба. Като ме видя въоръжена с албумите – нали се сещате? Но аз съм дипломатична и успях да я размекна. Седнахме на масата. Ако започна да описвам всичко, което баба ми разказа, може да напиша книга. Виж, това не е лоша идея! Засега обаче ще я оставя настрана и ще се опитам с малки словесни миниатюри да направя колажа на моя роден град Твърдица. Тук живея откак се помня и за мен той е най-специалното място на света. Но ако

досега твърдях това, защото така ме учеха вкъщи, след разглеждането на снимките и спомените на баба обичта ми към този град стана наистина неизмерима.

Снимка първа: Недовършен строеж. Младежи по потници носят дъски. Лицата им са изгорели от слънцето, но се усмихват и очите им греят. Фотографът е запечатал миг от строежа на втория етаж на училището през далечната 1955 година. За седемдесет и пет дни твърдичани с доброволен труд и средства издигнали цял етаж. През деня работели по нивите и във фабриките, а вечер се събирали на строежа. Бързали. Имали цел: ако успеят да свършат, през новата учебна година училището щяло да стане гимназия и да събере децата от целия район. А има ли училище, ще има и живот в селището. И те забравяли за умората. Дюшемето в последната стая довършили в нощта преди да бие първият училищен звънец. Баба ми каза, че майсторът, довършил пода, е наш роднина. Изтръпнах. Значи аз съм наследник на тези прозорливи хора, които знаели цената на образованието и извършили подвиг, за да задържат децата си близо до семействата им и да привлекат млади, интелигентни учители от страната за преподаватели. Какъв възрожденски дух и прозорливост!

Снимка втора: Високи отвесни скали над реката. Снимката е малко тъмна, но ми изглежда като старинна крепост. Оказах се права. На север от града, по поречието на реката, сред меандрите на живописното речно ждрело се намира местността Градището. Там някога е имало селище. Легенди разказват за живота на хората от времето на византийското робство. Археолози са проучвали терена. Заключенията им били, че това място може да стане прекрасен исторически комплекс.

Щедра е била природата. Под крепостната скала реката е оформила приказен ансамбъл от три преливащи един в друг водопада, разположени на различни нива. Височината на най-големия водопад е десет метра.

Снимка трета: Изображението ми е познато – потопената църква в някогашното село Запалня. Чувала съм, че в далечни времена в землището на Твърдица имало няколко манастира.Наричали това място „малката Света гора“. Мисля си дали не ходим върху една свещена земя, благословена от Бог? Дали това уникално явление – потопената църква – не е сигурно доказателство за неумиращата вяра.

Денят вече преваляше. Пред нас стояха още няколко албума. Желанието ми да ги „пенсионирам“ вече изчезна. В главата ми нахлуха много спомени, възкръснаха отдавна отишли си от този

свят хора. Обединяваше ги обичта им към родния край. Към моя роден край. Да, той е малък, за някои незначителен географски регион. Но благодарение на задружността си местните жители са изградили едно приказно кътче върху картата на България. Защото не само личностите от световна величина и природните чудеса заслужават интереса на хората. Ако превърнем всяко кътче от страната си в един обичан край, то и България ще се превърне в уютен дом за всички. За да ни има, е нужно да има Дух, да има хора, чиито сърца бият учестено при всяко споменаване на думата България. Защото нали помните какво казваше малкият принц: „най-хубавото се вижда само със сърцето“.

Цветелина КАЙРАКОВА,
СУ „Н. Рилски“ гр. Твърдица,
VII а клас

Виолина ХРИСТОВА, VIIа клас

Галя ГЕНЧЕВА, Ха клас

„ТАМ , ВДЪН ГОДИНИТЕ НАЗАД,

ТАМ, ЧАК ПОД КРАЯ НА НЕБЕТО…“

/ECE/

Пак е началото на януари. Само дни след годишнината на Христо Ботев литературната ни общественост препрочита и преосмисля поетическите послания на един друг духовен стожер на съвремието ни – Дамян Дамянов. Философските проникновения на сливенския мъдрец са малко трудни за осмисляне от мен, четиринадесетгодишната тийнейджърка. Макар да ми липсва житейски опит и все още да не съм прочела много дебели книги, стиховете на поета ме трогнаха. Замислих се и… посегнах към белия лист.

Стихотворенията от стихосбирката „Ще има връщане“ ме накараха да се замисля върху вечните човешки добродетели, върху смисъла на онова свято за всеки човек място, наречено роден край.

Години, небе – защо ли ми напомня за безкрайността, за вечността…? Но ето че в тази безкрайност се появява „там“… В Дамяновите мечти „там“ е родното – Сливен, един малък, на пръв поглед обикновен град, но всъщност изпълнен с много духовност, сила и вяра. В мислите на писателя това място е свято, един вечен мотив за духовното завръщане, заел важно място в душата му.

Любов, нежност и гордост – чувства, изпълнили същността на поета от спомена за любимия му град. „В цялата вселена – зрънце,/ в душата – Дебелянов стих“ – това свидно място е една незначителна точка върху географската карта, но в сърцето му заема голяма част. То е превзело ума му, то го връща към истинското щастие. Материалните блага, предметните богатства, оставени в родното място, не привличат неговото човешко сърце, нито пък са част от стиховете, в които влага своята ценностна система. Те не са значими в скромното му съществуване. Топлината, уютът, сладостта, любовта са единствените изкушения за него. Духовните пориви, стремежи и идеали изграждат философската вселена на човека Дамян Дамянов. Географски малкото се превръща в духовно вечното. „Стар град“, но усетен от поета като старинно богат, старинно ценен, старинно величествен – защото старата любов най-дълго се помни там, „вдън годините назад…“. Миналото е една бездна, годините – далечни, но всичко това стои в непосредствена близост до сърцето на поета и изгражда

дълбоката му емоционалност. Връщането се осъществява духовно…

Безкрайността е „там“….“там“ е „вдън годините назад, до края на небето“. Това е едно духовно пътуване към самия себе си. Привързаността на поета към родното място е кислород за неговото съществуване, цветна история в неговото съзнание.

Затворих страниците на книгата. И поех пътя към самата себе си. Животът е пред мене, светът ме очаква. Но съм сигурна в едно – преди те да ме приемат, трябва да опозная и съхраня в душата си обичта към родния край. И чак тогава да тръгна. И да не забравям – ще има връщане!

Йоана БАЛЧЕВА,
СУ „Неофит Рилски“ гр. Твърдица,
VII клас

ПОТОПЕНАТА ЦЪРКВА

Казват, че България е държава, разположена на кръстопът – между Изтока и Запада, между християнство и ислям. Но нашата държава си е спечелила и определението да бъде държава на Духа. За силата на този Дух искам да ви разкажа.

Близо до родното ми място се намира язовир Жребчево. Построен е преди няколко десетилетия на мястото на бившето село Запалня. Често съм слушала разказите на възрастни съседи, изселени от потопеното село. В съзнанието ми се рисуваха картини с красива природа и хора, свикнали да живеят задружно, като едно голямо и сплотено семейство Впечатлявах се от точността, с която разказваха за местоположението на къщите си, местата, където са играли като деца, как са късали скришом от съседските сливи, какви сватби са правили. Много често разказите им завършваха със селската черква. И като се заредяха едни чудни разкази… Детското

ми сърце се свиваше от вълнение, по тялото ми се разнасяха тръпки от радост и малко страх.

За тази църква искам да ви разкажа.

Един ден с моето семейство излязохме на разходка край язовир Жребчево. До там има асфалтиран път, от двете му страни се ширят добре стопанисвани земеделски земи. През почивните дни много хора излизат с палатки край брега на язовира, разхождат се с лодки по водата, ловят риба. Прекрасно, благословено от Бога място за почивка и спорт. В близост има и горичка – ако ти доскучае да се печеш на слънцето, можеш да потънеш в боровата сянка и да си мечтаеш до насита.

Стигнахме мястото. Мама и тате решиха да отидат до близката вила, в която живее техен познат. Компанията на възрастните не ми беше много приятна и реших да „изследвам“ околността. Спомних си за разказите на съседките и поех на обиколка.

Бях запомнила, че при напускане на селото хората са взели каквото могат от домовете си. Другото останало. Водата го заляла, постепенно зидовете се разрушили. И така изчезнали къщите, хората, останали само спомените, които с времето започнали да избледняват. В разказите, които бях слушала, се говореше, че не се срутила само църквата. В години с изобилни валежи тя потъвала, когато водата се оттегляла, се появявала отново, но не се срутвала. Сетих се за това странно нещо и реших да разбера дали е истина.

Лятото беше горещо и водите на язовира се бяха дръпнали навътре. Тръгнах по брега. Погледът ми не откри нищо интересно и вече започвах да съжалявам, че не отидох с родителите си на вилата, когато съгледах някакви стени. Ускорих крачки. Вълнение ме изпълни отвътре. Ясно се очертаваше купол, арковидни прозорци. Да, това беше потопената църква!

Била съм в много църкви, в манастири. Тези места са святи и човек не може да бъде равнодушен, когато прекрачва прага им. Но сега чувството беше по-различно.Стоях на един бряг, до хоризонта се виждаше само вода, тук-там и някоя рибарска лодка.А до мен, насред язовира, стоеше църквата „Свети Иван Рилски“! Една невидима сила ме поведе към вратата. Взех в ръка обувките си и тръгнах по пясъка. Стигнах до вратата. Врата всъщност нямаше, стоеше само отворът й. Надникнах любопитно. Тишина и някаква

особена тържественост витаеха наоколо. Тясна пътека, покрита с пясък и малки локви вода, водеше към олтара. Огледах с любопитство стените. Ще повярвате ли? От тях още гледаха лицата на светците! Над главата ми се синееше небето, в краката ми се плискаше вода, а около мен говореше гласът на Времето, на Вярата, на Вечността!

Минути ми трябваха, за да изляза от унеса. Под една икона някой беше оставил цветя и свещичка. Кое ли сърце е тръпнело като моето от гледката? Или са били ръце на хора, които са получили името си в същата тази църква, обрекли са се във вярност пред същия този олтар, или пък са се простили завинаги с близките си?

Църква. Историята на едно село се крие в нея. Историята на хора – родили се, живели и напуснали този свят. С труд са градили домовете си, които водата е погълнала. С труд и задружност съградили и християнския храм, но той не се поддал на водната стихия. И ето го – стоя в него – занемяла, изтръпнала от енергията, която мястото излъчва. Силен е човекът, но по-силна от него е Вярата. Доказва го храмът, който вече шест десетилетия стои като ориентир за всички, които не са забравили за родното си село, готов да ги посрещне и да ги приюти.

Постепенно започнах да се връщам към действителността. Но сякаш вече не бях същото четиринадесетгодишно момиче. Бях се докоснала до нещо сакрално, което ми беше преляло сила и вяра. Чувствах се преродена. Прекръстих се пред олтара и бавно напуснах храма. За да се върна към делника и ежедневните си задачи, но вече помъдряла и по-отговорна.

Ако имате път към язовир Жребчево, обиколете откъм западната му страна и сами ще се уверите в този феномен – селската църква, която водата не е съборила. Е, не е ли това най-сигурното доказателство, че трябва да пазим корените си и да почитаме миналото си?

Хариклия Димитрова, ,
СУ „Неофит Рилски“, гр. Твърдица
VIII а клас

СРЕЩА С НЕПОЗНАТ

Слънцето бавно се показа на хоризонта и пое познатия си път по небесния купол. Светът се пробуждаше за поредното си приключение в живота. Колко ли намусени физиономии в момента надзъртат през прозореца и мислят кога пак ще се пъхнат в леглата. Други нетърпеливо подръпват полите на майките си с молба да отидат на люлките в парка.

Нов ден, нови надежди, нови срещи, нови пътувания. Всички чакаме да ни се случи нещо изключително. Слагах последните си вещи в раницата. Със семейството ми щяхме да направим излет в околностите на града. Израснах с приказки за това колко е важно да ценя и обичам мястото, в което съм родена. „Обичаш ли родното, обичаш и себе си! Грижиш ли се за красотата на природата, ставаш част от прекрасното в нея!“ – говореха родителите ми. С времето съзнавах смисъла на тези думи и у мен се настаняваше усещането, че в голямата Вселена аз съм глас, а не ехо…

Обичахме да ходим по малко известни обекти от миналото ни. Има нещо особено, когато се намираш на подобно място, по-различно от усещането, когато си на Царевец или на Рилския манастир. Там говорят гласовете на хора, писали голямата история. По-малко известните исторически места говорят с гласа на обикновените хора, забравени от томовете на историята, но имащи изключително значение, за да се случат големите събития. Днес щяхме да отидем на такова място – изоставена крепост, чието име дори не знаех. Катеренето по горската пътека ми беше забавно. Берях си цветя, хващах малки калинки и всякакви други буболечки. Тръгнах без желание, но ми ставаше все по-интересно и любопитно. Градът оставаше в краката ми, небето ставаше по-синьо, въздухът по-чист, а птичите песни – по-красиви.

Пристигнахме на мястото. С разочарование установих, че тук има няколко полуразрушени зида и изобилие от различни по големина камъни. Мислех да изразя гласно разочарованието си, когато нещо привлече вниманието ми. Започнах да ставам лека като перце и сякаш да се отделям от мястото, на което стоях.

Върху един от зидовете започна да се очертава силуетът на прегърбена човешка фигура. Бавно разпознах старец, който

гледаше с блуждаещ поглед в пространството. Започна да ми става студено. Не можех да издам глас. Виждах как родителите ми се смееха и си правеха снимки. Наложих си да си върна спокойствието и смелостта и се приближих до странната човешка фигура. Възрастният човек беше отпуснал ръце към земята и сякаш нищо наоколо не го интересуваше. Косата му беше побеляла, очите му – сини и дълбоки като бездънен океан, а дрехите му – стари, напрашени и скъсани на места. Изглеждаше като телепортирал се от Средновековието мъж. Не знаех какво да кажа. Дали да го попитам какво търси тука, или просто да го подмина, защото сигурно е загрижен за обикновените си човешки проблеми… Нещо ме дърпаше към него, сякаш той беше една красива пеперуда, чакаща да се разпука какавидата й…

- Добър ден! – любезно и с кротка усмивка отправих поглед към стареца.

Той бавно изправи глава и ме погледна. Лицето му беше набраздено от годините. От двете му очи по бузите се бяха проточили малки вадички – старецът плачеше. Плахо и някак далечно отговори на поздрава ми. Изкушавах се да го попитам защо е тук – самотен и унил, но болката, идваща от очите му ме възпря. Реших просто да седна до него. Винаги бях много внимателна с непознатите, но този старец ми вдъхваше доверие. Нещо повече – чувствах го близък.

- Денят не е добър, момиче! – отвърна той рязко, решително и строго, като дори не ме удостои с поглед.

Изгледах го уплашена.

- Нито денят, нито векът е добър! Някога беше друго, различно.

Хората обичахатази местност, защото тя беше техен дом. Познаваха всяка педя земя наоколо, носеха я в сърцата си. Наричаше се Градището… Толкова спомени и легенди крие това място! Пред очите ми сякаш и сега стоят напети момци, които месеци наред отбраняваха крепостта от татарите. Вътре, зад стените, животът си течеше – деца се раждаха, играеха, жените се грижеха за домовете си. Само от време на време мъжете напускаха бойниците и се прибираха за кратък отдих. Момите с плитките си вадеха вода от реката и така не допуснаха населението да бедства. Но едно момиче не издържа и изказа на враговете , че крепостта има и таен вход. Изумиха се хората. Какво да правят сега? Но

жаждата за живот винаги дава сили. Мъжете бързо се събраха и измислиха нова хитрост – ще напуснат крепостта, но ще подковат копитата на конете си в обратна посока, за да заблудят татарите накъде са тръгнали. Речено – сторено. Докато враговете заобиколят през балкана, българите вече се бяха установили на безопасно място.

Гледах изумена. Започнах да чувам тропота на отдалечаващите се коне, понесли на гърбовете си цял един град. Старецът въздъхна и подхвана отново:

- А чувала ли си за сестрата на цар Константин – Шешка? Неземно красива била тя. Синовете на болярите изгаряли от любов по нея. Но тя се влюбила в обикновен момък. Когато брат й научил за тайната любов, я изпратил на заточение в непроходима местност. Само вековни буки и диви зверове имало там. Дълго и безутешно плакала Шешка. Нейните сълзи облагородили мястото и там се заселили хора. Нарекли новото селище с нейното име – Шешкинград.

Такива хора, момиче, живяха по тези земи. Днес тук е пусто, но ако се вслушаш в шепота на листата, ще чуеш още хиляди истории. Идвай по-често тук, доведи и свои приятели, дайте нов живот на тези места. Така и душите на живелите някога ще намерят покой.

Понечих да попитам нещо, но мястото пред мен беше празно. Старецът сякаш беше отлетял. Заозъртах се. Наоколо имаше разрушени зидове, различни по големина камъни и … много, много истории. Вече не съжалявах за излета. Отидох при родителите си и им казах, че съм решила каква ще стана – археолог. Но преди това искам да обиколя всички местности в нашия край и да науча легенди за тях. Изведнъж бях прозряла, че истинското настояще на народа ни започва с неговото минало, с онези малки бисерни истории за живелите преди нас, които трябва за знаем и почитаме. За да пребъде и във вековете България.

Йоана БАЛЧЕВА,
СУ „Неофит Рилски“ гр. Твърдица,
VII а клас

ПРЕЖИВЯНА ПРИКАЗКА

Вие обичате ли приказки? Аз ги обожавам. И колкото повече раста, толкова повече се привързвам към тях. И знаете ли защо? Защото във всяка приказка има истина. За да ви убедя в това, ще ви разкажа една истинска приказка за моето родно село.

Ако пътувате от Сливен за Казанлък , ще минете през едно красиво, цветно и много слънчево село. Днес то носи името Сборище, но в миналото се е наричало Джумалии.Славело се с чистия си въздух, студената балканска вода и зелените ливади.Това било много отдавна.В началото на двайсти век трима местни мъже променили коренно живота на хората. Това са учителят Никола Прокопиев, Стойчо Недков и Слав Генчев Султанов. За една възможна среща между тях ще ви разкажа.

Там някъде, където хората са щастливи и могат да се наслаждават на стореното от тях приживе, се срещнали тези трима мъже. Най-възрастният – висок, строен, с остра брадичка и големи топли очи, учтиво поздрави седналите на пейката двама мъже.

- Здравейте, мои ученици! Дойде и този час, в който отново сме заедно.
- Здравей, наш любим учителю! – отговорил Стойчо Недков.

Третият мъж, Слав Генчев Султанов, с уважение свалил шапка и също поздравил.

На свободното място на пейката седнал Никола Прокопиев.

-Е, от къде да започна? – загледан пред себе си продумал той.

- На колко неща ни научихте, учителю! – отвърнал Слав Генчев Султанов.

- Да, ние бяхме дълго време заедно. Радвахме се и тъгувахме за родната България.Искате ли отново да се върнем в онова време, когато бяхме в нашето китно село? – попитал Никола Прокопиев.

-Хайде, учителю! – възкликнали нетърпеливо двамата бивши ученици.

-Добре.Ще ви разкажа всичко от самота начало – когато нямаше село, нямаше и хора тук – преди повече от 300 години. Тогава един турски везир – Мустафа – минал през Меджерлик, много харесал местността между Средна гора и Стара планина. Мястото било чудесно за чифлик, в който да се отглеждат коне за редовната турска армия. Мустафа споделил намеренията си със своя брат Джумалия. Джумалия дошъл по тези места. Огледал района между Шивачево и Твърдица. Земята била хубава, тучна трева растяла навсякъде. Чували се само птичи песни. Младият

мъж се почувствал като малко момче. Искало му се да тича и да се търкаля по тревата. У него заговорил войникът. И той му казал, че е попаднал на точното място.

Годината била 1680. За кратко време на празното поле се издигнали снагите на първите постройки. Появили се и животните. Мястото оживяло, изпълнило се с човешка реч. Славата на новия чифлик стигнала чак до Одрин. Местните започнали да го наричат Джумалии – по името на Джумалия.

-Ех, учителю, прекрасна история ни припомни – отговорил Стойчо Недков.

-Аз бях един от първите учители тук. Селото смени името си – нарекоха го Сборище. Хората бяха много трудолюбиви. Сутрин учех децата в училище. След часовете тръгвах с възрастните да правим овощни градини. И така – ден след ден.

Когато започна Балканската война, трябваше да отида на фронта. Трудно се разделих с хората. Децата плачеха. Свиваше се и моето сърце. Един вътрешен глас ми казваше, че повече няма да се върна тук. Така и стана. Оставих костите си на бойното поле. Децата останаха без учител. Страдаха, но животът продължаваше. Дойдоха нови учители. И от класните стаи пак се чуваха песни, сричане. Мен ме нямаше, но делото продължаваше. Един ден нарекоха на мое име училището. Тогава душата ми намери покой.

Настана кратко мълчание. Всеки беше потънал в спомените си. Чу се гласът на Стойчо Недков:

-Прекрасно е, че сборищенци не са ни забравили. Знаете ли, че местните хора направиха голям и красив парк. Там вечно има хора. Майките водят децата си, учителките извеждат учениците на разходка. Хора на зряла възраст стоят на пейките и разговарят. Нарекоха това красиво място на мое име. И знаете ли – сякаш и аз още съм жив. Слушам разговорите им, научавам за тревогите им. Поколения се изредиха.

- Хубави са нашите хора, признателни.Читалището, което основахме, стана обичано място от млади и стари. Вечер се събират и я хоро ще разучават, я някоя местна песен. Запазиха и народните празници. Заедно празнуват Коледа и Трифон Зарезан, Лазаровден и Великден. Като извият онова кръшно хоро, като заситнят по площада – да ти напълнят сърцето - включи се в разговора и Слав Генчев.

-Учителю, а знаеш ли какво изградиха ръцете на местните майстори? В края на селото, където са минали казаците, изградиха паметна плоча. Големият орех от войната нарекоха Казашкия орех и

така завинаги загиналите за нашето село руски войни също са част от живота на днешните сборищенци.

-Е, някога работихме упорито, не се щадихме. И хората ни се отблагодариха. Ние няма да ги оставим, нали? Ще ги напътстваме, ще им даваме сили. Времената отново са трудни. Българският корен трябва да устои – говореше тихо, но твърдо Никола Прокопиев. – Приятели мои, време е за раздяла. Може би пак ще се срещнем и ще си припомним за нашето време.

Когато казал това, Никола Прокопиев и другарите му се превърнали в искрящи звезди и силно огрели родното Сборище. И всеки път, когато някой жител на Сборище погледне към небето, първо вижда три блестящи звезди. Те винаги първи се показват на небосвода и последни угасват.

Това беше приказка. Но хората, за които ви разказах, са действителни личности. И стореното от тях е истина. Ако тръгнете с автобус през Долината на прасковите, ще минете през това китно селце Сборище. И ще видите всичко, за което си говориха нашите герои. Минете и непременно се отбийте. Млади хора ще ви посрещнат и с добра дума ще ви поздравят. Защото България е единство от приказна красота и топли думи.

Памела КАРАИВАНОВА,
СУ „Неофит Рилски“, гр. Твърдица,
VIII а клас

Раяна СТЕФАНОВА, Vб клас

„ОПОЗНАЙ РОДИНАТА СИ, ЗА ДА Я ОБИКНЕШ!“

/ECE/

Алеко Константинов е Щастливеца, пречупил тривиалните гледни точки за света и открил една нова, по-позитивна алтернатива за това как да живеем по-добре. Надскочил дребнотемието на времето, духовният аристократ Алеко насочва погледите на своите съвременници към Природата – вечната, истинската, необятната. За него красотата на природата е красотата на родината, на хората от полята и планините. Призивът „Опознай родината си, за да я обикнеш!“ е Алековата формула за родолюбие.

Отечеството е част от нашата същност и сърце. То е духовен кът, оформен в съзнанието ни като втора Майка. То не е просто мястото, където сме отраснали, а парченце Красота. Любовта към родината е свързана с нейното опознаване – едно духовно пътешествие из свещените места на българското минало и настояще.

Да опознаеш родината означава да опознаеш и самия себе си. За мене това запознанство започва с потъването в зеленината и пъстроцветието на родната природа. Изпитвала съм това усещане – сякаш си попаднал в дълбок океан от дивна тайнственост и не ти се иска да се измъкнеш. Можеш да мислиш, да се радваш, дори да откриваш непознати за теб неща. Всичко около теб ти говори на един мистичен език, чуваш гласове от миналото, въображението ти ражда фантастични образи. Когато излезеш от това състояние, се чувстваш повече човек, повече българин. А обектът на обичта ти е родината. За трудното време, в което живеем, да обичаш значи да оцеляваш в този свят, но и да не губиш духа в себе си. Защото запазим ли духа си, ще съхраним и българското, ще запазим България.

Прехвърляйки в съзнанието си нашето минало, откривам адресите на националната ни гордост. Те са хиляди, защото хиляди са били предизвикателствата към българите. И на всички нашите предци са отговорили с чест и достойнство. От крепостта на Баба Вида, до нос Калиакра; от Околчица до Шипка; от Върбишкия проход до Ахелой; от Плиска и Преслав до Търново; от Рила… Да, величествената Рила, скътала в пазвите си Рилския манастир с Хрельовата кула и книгохранилището с толкова ценни книги. За нас, българите, това е духовната ни крепост, приела в недрата си тленните останки на свети Иван Рилски. Не мога да не спомена Батак, злощастния Батак, в чиято църква намират смъртта си

стотици българи, но не се предават на поробителя. А магията на Копривщица? Може ли да се движиш по калдъръмените улички и да не усетиш вълнението, че цялата тази красота са я сътворили ръцете на български майстори, замесвали със строителните материали и своята любов.

Ами мирисът на маслодайната роза? И песните – широките български песни, мистериозните гласове на моми и невести, понесли се над поля и планини, та стигнали чак до Космоса?

Тези непреходни ценности изпълват българското сърце с любов и гордост, а душата – с желание за живот. Те са нашите вечни поводи за усмивка, за влюбен поглед, за радост. Силата на тези богатства е безкрайна и тя притежава магическата сила да накара всеки, който ги открие, да остане влюбен в България.

Отечеството е най-свидното място на планетата. Тук е пътят към любовта, към истинския смисъл на живота. За да стигнеш до сърцето на родината, първо трябва да я опознаеш. И да я приемеш – като хляба, като въздуха, като родителите и близките си.

Йоана БАЛЧЕВА
СУ „Неофит Рилски“, гр. Твърдица
VII а клас

Галя Генчева, Ха клас

Йордан Гвоздейков, VIIа клас

„ВЯРВАТЕ ЛИ В ПРИЯТЕЛСТВОТО?“

/ECE/

Да, аз вярвам в приятелството, защото още от съвсем малка го открих и го пазя и до днес.

Приятелството не е нещо, което може да се обясни лесно. Трябва да се изпита лично, защото няма формула, по която да определиш силата на чувствата. То е най-важното, което един човек може да притежава. То е магия, която разпръсква обич, доверие и уважение. То е най-невероятното и неповторимо чувство. С няколко думи – приятелството е един вълнуващ свят на предизвикателства, вълнения и интересни възможности.

Когато имаш приятел до себе си, чувстваш, че можеш да постигнеш всичко, за което си мечтал. Ах, тази невероятна свобода да споделяш мислите си! Приятелят е този, който те успокоява, когато си тъжен. Този, който споделя мислите, идеите и неопитомения ти дух. Този, който е винаги готов на всичко за тебе и ти помага, когато имаш нужда. Приятелят е единственият, който приема странностите ти, а не ги използва срещу теб. Колкото и да е далеч приятелят, той няма да те изостави и ще направи всичко възможно да ти помогне.

Много хора обаче не са убедени, че в днешно време има истинско приятелство. Да, има го, но се среща много рядко, защото хората са станали злобни и завистливи. Трудно можеш да срещнеш човек, пред когото без да се страхуваш можеш да споделиш какво те тревожи или радва. Повечето хора се влияят от материалните неща и вярват на слухове. И все пак сред милионното хорско множество може да се намери някой, който да ти стане истински приятел.

Приятел не се става с декларацията „Хайде да сме приятели!“. Нужни са години градене на доверие. Човек ти е станал приятел, когато усетиш, че искаш за него това, което искаш за себе си.

А на въпроса „Какво за мен е приятелството?“, аз отговарям „ВСИЧКО“, защото моите приятелки са ми сестри не по кръв, а по душа.

Хора, повярвайте в приятелството! То е някъде около вас! Намерете го и бъдете щастливи!

Йоана ДЯКОВА
СУ „Неофит Рилски“, Гр. Твърдица,
VII а клас

МАГИЯТА НА КРАСОТАТА

/ECE/

Красотата има много измерения. Можем да я открием във всичко, което ни заобикаля. Понякога тя не се вижда, но се усеща. Да, точно така, говоря за душевната красота. Можем да почувстваме красотата в музиката, у хората, в книгите - навсякъде. Мога да призная, че красотата се открива все по-трудно, но не е невъзможно…Просто трябва да отворим сетивата си! Но да не си помислите, че красотата може да се помирише? Не! Трябва да отключим сетивото, наречено сърдечност…

И в днешния динамичен свят отговор на много от интересуващите ни въпроси намираме в книгите. Един от тези сърцеведи, завещали ни формулата за доброта, е писателят Йордан Йовков. В своите произведения той търси българското у всеки човек. Неговите произведения са пленителни, могат да накарат читателя да повярва в магията… Но не каква да е, а именно неговата магия! Тази, която не се нуждае от тайни заклинания, а просто от красота и любов…

Красотата може да бъде във всеки един обект, фокусиран от човешкото око. Но защо ли това звучи тривиално? Защото красивото на външен вид привлича нашето внимание и … до там…Ако откриеш красотата в дадено нещо, значи ти вече си под влияние на магията! Точно тази магия променя хората. В Йовковите разкази много често жените с тяхната пленителна хубост карат героите да се преродят. Макар и да са поели по свой собствен път, пред тях се изпречва някой, който завладява ума им и ги кара да се вслушат в сърцата си. Така се случва в разказа „Шибил“. Шибил, „страшният хайдутин“, се отказва да бъде цар на планината, отказва се от Съдбата си, заради момиче – красиво, „чудновата бърканица… от дете, жена и дявол“. Красотата на Рада пробужда човека у Шибил и го връща към човешките ценности.

В разказа „Мечтател“ Боянов живее заради красотата, която е срещнал в една спокойна, тиха и лунна нощ. Този мечтател се крепи на надеждата и любовта, бушуващи в него. Така както в разказа „Албена“ дядо Власю, готов да накаже грешницата, виждайки

нейната ослепителна красота, променя решението си и мъдростта и разумът му отстъпват пред божествената й хубост.

В разказите на чародея Йордан Йовков присъстват всички добродетели на патриархалния човек. В неговото творчество красотата се е превърнала във Вселена, побрала в себе си Доброто, Любовта, Хармонията – всичко, което ни прави повече хора. Това е свят изпълнен с чудновати хора, сякаш дошли от друга планета, за да ни накарат да се замислим, да погледнем по нов начин на живота и да го направим по-красив. Йовковите разкази ни дават надежда като бялата лястовица, разкриват ни душевната си красота като Серафимовите постъпки – дребни, но прекрасни…

За мен лично Йовков бе като един ангел спасител, който ми се притече на помощ в точния момент. Аз съм просто една тринадесетгодишна тийнейджърка и моята скромна личност беше раздвоена – дали да поема по пътя на моите връстници, които непрестанно ме съветваха да зарежа книгите, защото те са „скучни и безинтересни“, да оставя ученето и общо казано – „да се вразумя малко“ /в техните очи аз бях „зубър“/…Но този писател чародей успя да ми покаже правилния път и да ме омагьоса. Срещайки се с неговите герои, аз не разбрах как оставих колебанията си настрана и попаднах под въздействието на магията на красотата, любовта и мъдростта, които стоплиха сърцето ми и ми вдъхнаха вярата, че доброто все още се крие у хората, стига да се опитаме да го потърсим…

Може би да откриеш красотата си е истинско предизвикателство. Може би се налага да напрегнем усилията си, за да я видим. Може би това е трудно. Но аз вярвам, че красотата кръжи някъде около нас, без значение в каква форма. Тя лети със златни криле, усмихва ни се със заслепяваща, но обаятелна усмивка, и ни търси. И когато я хванем , когато я приютим в сърцата си, няма да разберем как сме се озовали в нещо странно, но хубаво … като магия!

Йоана БАЛЧЕВА
СУ „Н. Рилски“ гр. Твърдица
VIIа клас

МАГИЯТА НА КРАСОТАТА

/ECE/

Магия? Красота? Две напълно различни неща. Магията е илюзия, магията е лъжа. Докато красотата е истина. Красотата е реалност, а реалността е истина.

В творчеството на Йовков красотата омагьосва. Неговите герои са красиви външно и вътрешно. От няколко години в училище изучаваме разказите му. Още първите ми срещи с неговите герои ме накараха да се замисля и осъзная, че тези разкази не са просто истории за българското село, а дълбок размисъл за човека. Не познавам много творби на писателя, но има няколко разказа, които смело мога да нарека любими. Често ги препрочитам и мисля върху съдбата на героите. Това са разказите „Серафим“, „По жицата“ и „Песента на колелетата“.

Разказът „Серафим“ е цяла вселена, ръководство за това как да станем хора. Посланията на автора, скрити зад богатата символика, провокират мисълта ни. Дребничкият, невзрачен Серафим извършва една красива постъпка. Тихо, без излишен шум, без да привлича вниманието. Като истински ангел спасител той е винаги там, където е нужно. За да помага и да буди заспали съвести. За него щастие е да доставя щастие. И няма значение дали направеното добро е постигнало целта си. По-важно е, че е върната вярата в доброто. А нали човекът е по-мъдър от другите живи същества и трябва да бъде добър? В тази действена доброта аз откривам истинската красота на живота. Физическите черти с времето загрубяват, но невидимите черти на душата остават - като съдници, като указатели за това какво сме оставили след себе си.

С такава красота ме покори и Моканина от разказа „По жицата“. Мъдрецът Йовков умее да поставя героите си в гранични ситуации и да изпитва тяхната човечност. „Прогледналият“ за истината в света Моканин е един изключително обаятелен и

покоряващ читателите образ. Красивият жест е по-силно лекарство за надяващия се човек.

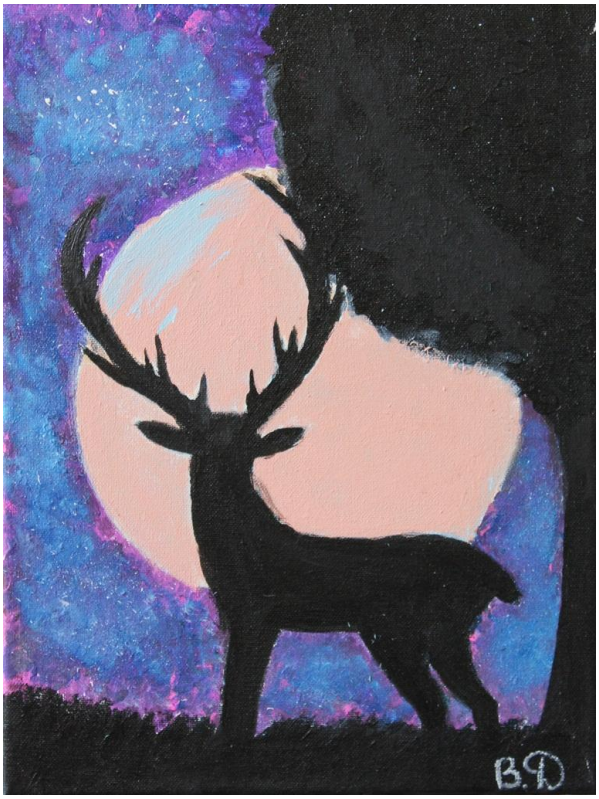
Философско проникване в човешката душа е и разказът „Песента на колелетата“. Дълбоко ме впечатли картината на връщащите се пеещи каруци. Няма по-голяма красота от тази да посрещнеш любимите си хора. Светът се превръща в очакване на една каруца, побрала в себе си топлина, обич и човечност.

Така аз открих магията на красотата в творчеството на Йордан Йовков. Предстоят ми нови срещи с неговото вълнуващо слово. Натрупаният опит може би ще ме кара след време да чета с усмивка днешните си разсъждения. Но мисля, че никога няма да променя убеждението си, че красотата се крие във всеки един от нас и трябва само да я намерим. Както ни учи Йовков.

Цветелина КАЙРАКОВА,
СУ „Н. Рилски“ гр. Твърдица
VIIа клас

Светлозар КОЛЕВ

Венера ДИМИТРОВА

МАГИЯТА НА КРАСОТАТА

/ECE/

Магията на красотата – реална ли е, или не? Външна или душевна красота? Може ли красотата да е лъжа? Може ли тя да ни омагьоса?

Един пример за отговор на тези въпроси са героите на Йордан Йовков. Те са красиви и на външен вид, и душевно. В разказа „Албена“ красотата е дар, чудо, но и тежък кръст. Външната красота на Албена умее да плени сърцата, да ги омагьоса и дори да доведе хората до прошка на сторения грях. Сълзите на героинята трогват хората и изведнъж те виждат у нея страдащата, неразбраната жена. Жестът повлиява на съселяните й, но не я оневинява.

Външната красота въздейства, но душевната е още по-силна. Когато за пръв път прочетох разказа „Серафим“, силно се впечатлих от външния вид на героя – окаян, дрипав. Проследявайки случката разбрах, че под това скъсано палто се крие красивата душа на човек, който търси доброто. В края на разказа разбрах, че Серафим е пратеник на Бога и това облекло само го прави анонимен, а в действителност му помага да изпълни своята мисия – да пробужда доброто у другите, да ги прави истински хора.

Външната красота понякога лъже. Може човекът да е много красив на външен вид, но душата му да е черна. Ето за това не трябва да съдим за хората по външния им вид. Дали са грозни, с евтини или скъсани дрехи не е особено важно. Важна е душата на човека – дали може да я отвори за болките на Другия и да ги приеме като свои.

Така се случва в друг Йовков разказ – „По жицата“. Според мен тук магията е във вярата в бялата лястовичка, а красотата е самата лястовица. Само вярата в магията ще излекува Нонка, а магията е в съществуването на красивата птичка. Тя е надеждата. „Досуш бяла, като сняг“, тя засиява с лъчистата си светлина. Бялата

лястовица запалва искрата на надеждата с поверието, че тя носи късмет и здраве.

Красотата е магична. Тя омагьосва хората и ги кара да вярват, че чудесата съществуват. Тя ги кара да станат по-добри. Магията на красотата може да накара човек да вярва, че колкото и зло да има по света, то може да бъде преодоляно с добрина. Попаднали в нейната необятност, без да усетим как, ние ставаме по-човечни, по-милостиви, повече хора. А нали това ни завеща сладкодумецът Йовков?

Хариклия Димитрова,
СУ „Н.Рилски“ гр. Твърдица
VIIIа клас

ФРЕНСКА ИСТОРИЯ С КУЧЕНЦЕ

Разказ

Виктор бе млад човек, но вече успял икономист. Той беше роден в село, едно от ония малки и забравени села, каквито има много в страната ни. Неговите родители притежаваха ферма. От дете той бе обикнал това място и обожаваше животните. Малки топли лапички, сладка мила муцунка и две искрящи очички – съвършенство, което природата е събрала в една малка топчица. Към тези създания той изпитваше силна привързаност.

Семейството му живееше оскъдно, но с мечти за бъдещето на малкия Виктор. В продължение на дълги години родителите му събираха пари, за да получи добро образование и да стане икономист. Вървейки по начертаните пътеки, Виктор забрави за своите приятели – животните – и се устреми към европейските върхове.

Изнизаха се годините. Момчето стана млад, уверен в себе си мъж, когото хората уважаваха заради добрината и високия му професионализъм. Всичките си знания той подчиняваше на една идея – да превърне родината си в модерна и развита икономически страна. Далече в детството му остана любовта към животните и безгрижните игри по полята. Впрочем те, животните, си бяха пак там, на село, но Виктор вече нямаше време за тях. Делниците му бяха динамични и натоварени, изпълнени със срещи, разговори, документи и много цифри. В тези делници нямаше място за идилията от детството. Модерният човек е устремен напред, времето му е разчетено, поставената цел трябва да се гони.

Веднъж Виктор получи покана за участие на форум на младите икономисти във Франция. Той трябваше да представи своите идеи за икономическото развитие на България в близките няколко години. Прекара доста безсънни нощи пред компютъра, подготви добра презентация по своя проблем и замина за Париж.

Градът го посрещна усмихнат, жужащ като кошер, предлагащ хиляди привлекателни неща. Айфеловата кула гордо извисяваше снага, Сена течеше величествено през сърцето на Париж. Младият човек сякаш беше попаднал в един омагьосан свят.

Изведнъж, сред цялата тази шумотевица от хора и коли, Виктор забеляза едно малко бездомно кученце. Тук, сред шума на Париж, сред хорската върволица, сред художниците и продавачите на книги?! Истина ли беше? Виктор се спря. Една невидима нишка го задърпа в непозната посока. Очите на кученцето го гледаха с очите на неговите детски приятели от семейната ферма! В съзнанието му изплува един топъл спомен за любовта и нежността, които той някога раздаваше на животните. Гърдите му се изпълниха с топлина, сърцето му - доскоро биещо като добре смазана машина – започна да прелива от любов. Дори това да бе едно обикновено deja vu, то стопли душата му , възвърна му човечността. Почувства се изпълнен със странна сила, която му откриваше нови хоризонти и му даваше нови възможности. Тази сила се наричаше Париж! Да, точно така! Виктор се намираше във френската столица, далеч от

родината, но това не пречеше на мисълта му. Тя заработи на бързи обороти.

От малък той беше научен, че в България трудно се успява; че в България трудно можеш да се нахраниш, без да откраднеш; да си купиш, без да измамиш; да живееш без страх за утрешния ден. Той дойде на този икономически форум, за да изложи своите идеи, но сега усещаше, че ще си тръгне с нова алтернатива за България в посока опазване на животинския свят.

Дойде очакваният ден на икономическия форум. В залата се бяха събрали политици, млади учени, загрижени за модернизирането на своите държави. Елегантните им костюми издаваха сериозността на събитието. Във въздуха се чуваше шумът на компютри, прелистването на папки, светкавиците на фотоапаратите на журналистите. Местата около масата бяха заети. Само едно стоеше празно.

Минути по-късно вратата се отвори шумно. В празното пространство застана Виктор. Всички погледи се насочиха към него. Изненада се изписа по лицата. Закъснялото момче беше облечено във фермерски дрехи, с малко улично кученце на ръце. Виктор направи две плахи стъпки, предпазливо поздрави с „bonjour!“ и седна на празното място.

Постепенно смущението премина и деловата работа започна. Когато дойде редът на Виктор, той стана плахо от мястото си, като държеше малкото кученце в ръце, и с леко треперещ глас започна:

-Аз идвам от България – страна с недостатъчно развита икономика. И аз като всички вас бях подготвил презентация, с която исках да привлека вашето внимание, а може би и вашите инвестиции. Но, уви, - нещата се промениха в последния момент. Разбирам, че моето облекло ви притесни. Аз произхождам от средно статистическо семейство, което има една ферма с много кучета. Родителите ми винаги ме поощряваха да уча, да завърша икономика и да бъда част от хората, които ще изведат страната ни напред. И ето ме тук! Но няма да говоря за неща, които вие вече казахте. Ще говоря за нещо забравено от мен и цялото ни

общество. Това нещо са бездомните животни. Бездомните кученца и котета по българските улици всеки ден търсят своето постоянно убежище, молят се за ласка и нежност. Проблемът е сериозен в нашата страна. И го поставям с цялата му острота на вашето внимание. В България трябва да се създаде зоополиция и по-добри места за животните. Ние заедно можем да помогнем! Нека Европа влезе в България! Нека обединим силите и опита си в името на тези малки невинни създания!

Не е необходимо да ви обяснявам какво се случи по-нататък, нали? Като най-добра идея форумът избра тази на Виктор. Общите усилия, опитът на по-развитите страни успя да предпази бездомните животни. Те вече не са част от пейзажа на улицата, а имат свои домове и хора, които да се грижат за тях.

Ще попитате какво стана с нашия амбициозен герой? Амбицията не го напусна. Днес той не е сред големите икономисти на страната ни , а се посвети на една по–благородна кауза – опазването на животните. И се чувства удовлетворен.

Йоана БАЛЧЕВА,
СУ „Неофит Рилски“ гр. Твърдица,
VIIа клас

РАЗКАЗЪТ НА ЕДНА КАПКА

(Съчинение)

Здравейте! Аз съм Капка. Живея на едно красиво полско цвете до малка рекичка. Тук утрините са прекрасни. Като се събудя, се гмуркам в реката. Там се возя на рибките, играя с рачетата и се крия зад камъчетата по дъното, а другите капки ме търсят.

Както и да е! Колкото и да ми харесваше там, в един момент започна да ми доскучава. Качих се на един елен и тръгнахме на път.

Когато се измори, еленът спря да си почине и да пийне вода от горския ручей. Наведе главата си надолу и аз чух някой да плаче. Видях в тревата малко пухкаво зайче и го попитах какво е станало. То ми разказа, че е срещнало страшния сив вълк, който се канел да го хапне за вечеря. Предложих му да дойде с мен и то се съгласи. Подскачаше радостно около елена, докато най-накрая стигнахме до едно чудесно място със свежа трева, обляно от слънчева светлина. Изведнъж ми стана горещо. Превърнах се в пара и се отправих към един облак. Живях там заедно с ангелчетата, които бяха много мили, но аз все тъжах за своя нов приятел- зайчето.

По едно време ми стана студено, започнах да треперя и докато усетя се превърнах в ледено топче. Падайки надолу, видях една птица. Бързо се отправих към нея и паднах върху крилото и. Когато кацна на едно дърво, аз се търкулнах и тръгнах да търся зайчето. Намерих го свито в една дупка. Не мога да опиша колко щастлива бях! Времето неусетно премина в игри и закачки, докато отново не потеглих към небето. Там живея с мисълта за най- добрия ми приятел и в очакване на новата ни среща.

От Капка, Зара ЙОРДАНОВА,
3 а клас

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА КАПКАТА

(Съчинение)

На голямата поляна, сред зелената трева, капчицата си играеше с другите свои сестрички. Но един ден жаркото слънце изгря над поляната и превърна капчицата в пара, която полетя към облаците. Там тя и другите капчици си разказваха весели истории. Това не продължи дълго, защото стана много студено и капчицата се превърна в пухкава бяла снежинка. После полетя бавно надолу към земята като малка балеринка.

Слънчо отново изгря и принуди капчицата да се върне в облаците. Когато времето се застуди още повече, капчицата се превърна в лед. Започна да се спуска като стрела надолу към земята. Преди да падне, срещна ледената висулка, с която станали добри приятелки.

Един ден слънцето отново се показа иззад облаците и капчицата продължи своите приключения на небето.

Христо ДЯКОВ,
3 а клас

РАЗКАЗЪТ НА ЕДНА КАПКА

(Съчинение)

Аз се казвам Капчица. Животът ми започна, когато навън беше много студено. Един ден се спуснах от небето като снежинка в искрящо бяла рокличка. Вятърът ме понесе надалеч до едно красиво място. Там беше топло и се разтопих. Когато се сгрях още, се издигнах отново нагоре. Настаних се удобно

в един пухкав облак. Събрахме се заедно с моите сестрички. Стана хладно и ние затанцувахме във въздуха. Този път стигнахме чак до океана. Кацнахме върху голям син кит, който ни развеждаше и ни показваше красотите на своя дом.

Това продължи до затоплянето на времето, след което отново поехме към високото синьо небе.

От Капчица, Галина СТАНЕВА,

3 а клас

РАЗКАЗЪТ НА ЕДНА КАПКА

(Съчинение)

Искам да ви разкажа за моите пътешествия по света. Аз се превърнах в дъждовна капка от изпарението на водата. Всеки път, когато завалеше дъжд, заедно с моите приятелки падахме на земята във формата на дъждовни капки. Знам, че не всички хора ме обичат, защото ги мокря. Но когато слънцето напече, и аз, и хората сме щастливи. Аз - защото ще поема отново нагоре, хората - защото ще са сухи.

Надявам се този път да се превърна в ледено топче и да чукна нечие носле. А ако се превърна в снежинка, ще кацна върху шапката на някое дете. Но това зависи от волята на нашия приятел Слънчо!

Марияна ПЕНЧЕВА,

3 а клас

МЕЧТАТА НА ЕДИН МЕХУР

(Съчинение)

Само синият мехур, който мечтаел да стане цар на морето, не се спукал. Той летял ли, летял, докато най-накрая стигнал до море, наречено Синята вълна. Балонът започнал да кръжи над него и не след дълго почувствал леко гъделичкане отдолу. Погледнал надолу и видял голям син кит. Той изтласквал вода и мехури през отвора на главата си. Любопитният балон се мушнал през отвора и влязъл в тялото на кита. Започнал да се мята насам-натам, явно животното било потеглило.

Когато китът спрял, мехурът бързо изскочил през носа му. Бил попаднал в морски замък, изграден от шарени корали. Стените били покрити с миди, рапани и блестящи кристали. Наоколо плували красиви русалки. На дълги маси били сложени чудни ястия, които ухаели хубаво. Централно място в стаята заемал огромен златен трон- тронът на краля Акула. Щом мехурът го видял, разбрал,че е попаднал в Подводното царство.

Той се приближил към владетеля на морето и го попитал как може да стане крал като него. Акулата се засмяла и отвърнала, че има само един начин – да премине през моста Синята вълна.
Щом чул това, мехурът веднага тръгнал да го търси. Дълго се лутал, но най-накрая стигнал до него. Мостът бил тъмен и страшен, а по него висели паяжини и кости. Изглеждал толкова стар, че всеки момент щял да се срути. Треперейки от страх, балонът тръгнал по моста. Само това, че е много лек, му помогнало да мине безпрепятствено по него. Докато той се чудел защо всички казват, че мостът е толкова опасен, пред него се извисила вълна. За да се спаси, се слял с една водна капка.

След това синият мехур отново се явил пред краля и му разказал как се е справил със задачата. За награда кралят Акула отстъпил трона си на мехура, като му казал, че винаги може да разчита на помощта му.

Зара ЙОРДАНОВА,
3 а клас

САПУНЕНИЯТ МЕХУР

Сапуненият мехур си мислел: „Ще литна нагоре, ще прелетя над пухкавите облаци и ще стигна до небето. Волно ще летя с птиците, ще се запозная със слънцето, ще летя все по-нагоре, докато стигна Космоса. От там ще виждам цялата Вселена, ще се запозная с всички звезди и от тях ще се науча как да сияя. А когато случайно други балони се отскубнат от връвчиците си, ще дойдат при мен, за да се превърнем в звезди.”

Миела МИНЕВА,

3 а клас

ГОЛЯМОТО ПЪТЕШЕСТВИЕ НА МАЛКОТО МИШЛЕ

(Съчинение- продължение на приказка)

Ссента дойде и гората засия в различни цветове. Малкото мишле Топи реши да се разходи. Когато излезе навън, всичко му изглеждаше различно и много страшно. Някакви странни животни, падайки от небето, се опитваха да го атакуват. То бягаше толкова бързо, че се блъсна в нещо. Треперейки от страх, отвори очи и видя, че това нещо е Ежко. На неговите бодли се бяха забили много от тези странни животни, които падаха от небето и го дебнеха отвсякъде. Ежко го успокои, че това са листата на дърветата, а не животни и няма да го наранят. Обясни му, че те падат, понеже е есен и тяхната цел е не да плашат, а да красят гората, образувайки килимчета, с които се завиват и топлят малките животни.

Миела МИНЕВА,

3 а клас

ЗИМА

(Съчинение описание)

Когато се събудих сутринта, отидох до прозореца да видя какво е времето. Бях приятно изненадана – навън беше бяла зимна приказка! Дърветата бяха посипани със сняг, покривите на къщите бяха бели- побелели, а комините им пушеха като лули.По стрехите на къщите висяха ледени висулки. Невероятна красота като в приказка!

Бързах да се приготвя и да изляза на улицата. Пътят приличаше на ледена пързалка. Всичко блестеше от натрупалия през нощта сняг. Наоколо цареше спокойствие и тишина. Тук- там се виждаха хора, облечени с дебели дрехи, за да не им е студено. Когато се движеха, снегът хрупаше под краката им. Само децата не се страхуваха от големия студ. Те се замяргаха със снежни топки и правеха снежни човеци.

Аз много обичам зимата и много се зарадвах на снежнобялата картина, която се откри пред мен, като че ли бях попаднала в зимна приказка.

Александра АСПАРУХОВА,
4 а клас

ОМАГЬОСАНОТО ГРАХОВО ЗЪРНО

(Приказка)

Една нощ на вратата на двореца почукало едно грахово зърно. То твърдяло, че е омагьосана принцеса. „Лесно ще разберем това”- помислила си кралицата и поканила граховото зърно да влезе. Дълго мислила как да провери дали то казва истината и ако е така, как да му помогне да развали магията.

Извикала кралицата всичките си подчинени и обявила награда за този, който развали магията. Много момци се опитвали, но никой не успял.

Граховата принцеса с всеки ден се отчайвала все повече. Надявала се нейният любим-принцът от съседното кралство, да успее да избяга от къщата на злата вещица, която го държала в плен. Тя завидяла на любовта на младите и омагьосала принцесата, като я превърнала в грахово зърно, а принца оковала в мазето на къщата си.

Минавали дни, седмици, месеци, а граховата принцеса никой не можел да избави от магията.

Една нощ тя избягала от кралството, защото решила сама да спаси себе си и своя любим. Запътила се към къщата на вещицата в тъмната гора. По пътя срещнала малко птиче с ранено крило. Направила отвара от билки и докато превързвала крилцето му, му разказала своята история. После скрила птичето в една дупка, като го покрила с много сухи листа. Искало и се да остане още малко при него, но сърцето я теглело към нейния любим.

Не след дълго срещнала една сърничка, която била заклещила крачето си в корените на едно дърво. Принцесата помогнала и на сърничката да се освободи. И с нея споделила своята мъка. Развълнуваното животинче се сбогувало с принцесата, която продължила своя път към къщата на вещицата.

Късно вечерта граховото зърно стигнало до къщата. Видяло, че злата жена била твърде улисана в работата си, и се промъкнало тайно в мазето. За жалост, принцът бил пазен от злобната котка на вещицата. Когато котката видяла омагьосаната принцеса, така замяукала, че вещицата и всички животни в гората чули ужасяващия котешки глас. Чуло го птичето, чула го и сърничката. С всички сили птичето летяло към своята спасителка, с всички сили препускала и сърничката. Пристигнали точно навреме. В този момент вещицата завързвала принцесата, но сърненцето я блъснало с всичка сила и тя паднала на земята, а от дрехите и се изтърколила вълшебната и пръчица. Птичето бързо я грабнало и я подало на окования принц. Така горските животни помогнали на принцесата и принца да се освободят от магията и от плена.

С помощта на вълшебната пръчица те превърнали вещицата в добра старица, която помагала на всички горски животни.

Миела МИНЕВА,
3 а клас

ОМАГЬОСАНОТО ГРАХОВО ЗЪРНО

(Приказка)

Една нощ на вратата на двореца почукало едно грахово зърно. То твърдяло, че е омагьосана принцеса.

Лесно ще разберем това-казала кралицата- и отишла в кухнята. Там стоплила една чаша прясно мляко и го занесла на грахчето. Като изпило топлото мляко, му се приспало и то си легнало в голямото меко легло.

Кралицата това и чакала. Взела зърното и го пъхнала във вълшебна кутийка.

Сутринта грахчето се събудило в тъмна стая с три врати. В стаята имало и дървено шкафче, а върху него стояло малко шишенце с надпис: Изпий ме! Граховото зърно се покатерило върху шкафчето и изпило съдържанието от шишенцето. Изведнъж всичко наоколо се обляло в бяла светлина, дочул се гласът на кралицата:

-Здравей, грахово зърно! Ще те подложа на изпитание, за да разбера дали си истинска принцеса. Ако си достатъчно смела, ще минеш през първата врата, където има спящ лъв, втората ще те отведе в твоя дом, а третата ще те върне отново в двореца.

Като събрало смелост, зрънцето поело към първата врата. То лекичко се промъкнало покрай спящия лъв, без да го събуди. Много го бивало да ходи на пръсти, защото дълго време беше ходило на уроци по балет.После преминало през втората и третата врата и отново се озовало в двореца. Кралицата му казала, че е преминало изпитанието и е доказало, че е истинска принцеса. В този миг малкото зрънце възвърнало предишния си образ. Кралицата много се зарадвала, защото търсела достойна жена за своя син. Тя благословила принцесата и принца.

Те се оженили и живели щастливо дълги години.

Зара ЙОРДАНОВА,

3 а клас

ВЪЛШЕБНИЯТ КАШОН

(Съчинение по дадено начало)

Огромният жълт кашон се движеше по горската пътека без всякаква видима причина. Ловко заобикаляше бодливите храсти, минаваше на косъм от дърветата, без да се удари в тях, а на завоите внимателно намаляваше скоростта. Търкаляше се надолу леко и стремително, после бавно се изкачваше по стръмното за миг и продължаваше отново да се върти безшумно и загадъчно, сякаш го буташе силна вихрушка или го дърпаше намотано върху него въже.

Но времето беше абсолютно спокойно и никакви въжета не се виждаха.

Тайнственият кашон се движеше по пътеката на обширния градски парк с някаква скрита енергия, сякаш беше изпратен от друга планетна цивилизация. Изведнъж се спря в краката на едно момче на име Иван. То започна да подритва кашона, който проговори с човешки глас. Помоли детето да не се отнася толкова грубо с него. Момчето остана изненадано, че кашонът може да говори. Какво беше учудването му, когато му предложи да станат приятели. Разказа му, че е вълшебен кашон и че може да изпълнява желания. Иван се зарадва и каза на новия си приятел, че много му се иска да бъде голям, за да не ходи на училище. Като с магическа пръчка кашонът изпълни желанието на Иван. Те цял ден се забавляваха заедно. Караха кола, играеха на компютъра.

Веднъж, когато се разхождаха из парка, момчето видя как две малки дечица си играят на пързалките. На него също му се прииска да поиграе на пързалките, но тъй като беше вече голям, това не можеше да се случи. Домъчня му, че не може да си играе. Иван реши да помоли кашона отново да го превърне в дете. Той се съгласи.

Иван се разплака от радост, че отново е безгрижно дете, което може да си играе на воля.

Богдана КРЪЛЕВА,
4а клас

ВЪЛШЕБНИЯТ КАШОН

(Съчинение по дадено начало)

Един огромен жълт кашон се търкаляше по горската пътека. Той завиваше по завоите бавно и безшумно, сякаш го буташе силна вихрушка или го дърпаше намотано върху него въже. Но времето беше спокойно и никакви въжета не се виждаха.

Тайнственият кашон се движеше по пътеката на обширния градски парк. Там той срещна две малки зайчета, които играеха на зелената полянка. Кашонът реши да се сприятели с тях, защото му беше много скучно и самотно. Той ги заговори:

- Ей, приятели, накъде сте тръгнали така?
- Ще вървим в гората да търсим приключения - отвърнаха зайчетата.
- Елате с мен! Ще ви заведа на една чудна планета - предложи кашонът.
- Добре! – съгласиха се зайчетата.

Така тримата приятели излетяха в Космоса. Кашонът ги отведе на планетата на зайците. Там имаше големи градини с огромни зелки и моркови и мини къщички за зайчета. Те много се забавляваха - играеха на заешка криеница, подскачаха и се веселяха.

По едно време зайчетата казаха на своя приятел кашона:

- Искаме да останем тук, но много ни липсват нашите родители!

Кашонът ги успокои:

- Тогава аз ще ви телепортирам и ще живеете тук.
- Съгласни сме - отвърнаха зайчетата.

Така всички се събраха на заешката планета и бяха доволни и много щастливи, че са заедно.

Ивана ТЕНЕВА,
4 а клас

В СТРАНАТА НА СЛАДКИТЕ НЕЩА

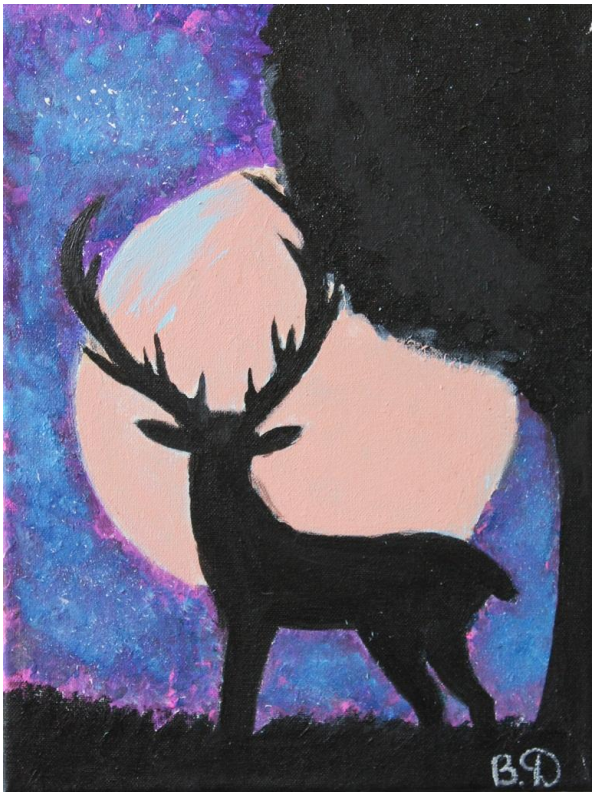
Чипоноско попадна в страната на сладките неща. Огледа се наоколо и не повярва на очите си.Всичко беше посипано с пудра захар. Къщите бяха изградени от шоколадови блокчета. Покривите им бяха от бисквити.

Дърветата по улиците също бяха шоколадови. Вместо корони те имаха кексчета.

Реката беше от прясно мляко. Из нея плуваха разноцветни топки сладолед.

По улиците се разхождаха канелени човечета.

Христо ДЯКОВ,
3 а клас

Венера ДИМИТРОВА Vб клас

Йоана БАЛЧЕВА VIIа клас

МОМЧЕТО И МАЙМУНКАТА

(Съчинение на разказ по картина)

Един ден, когато Томи беше при баща си в зоологическата градина, една маймунка много силно го впечатли. Той се спря пред нейната клетка, за да й се порадва. Позабавляваха се и си тръгна към къщи, защото започна да се здрачава. Без да забележи, маймунката се беше скрила в раницата му, докато си бяха играли.

На другия ден, сутринта, Томи се събуди от прекалено силния шум, който се разнасяше в стаята му. Той стана и що да види- срещу него стоеше маймунката от зоопарка. Разтърка очите си, за да се увери, че не сънува. Но не беше сън, а беше истина.

Момчето отначало много се изплаши, че маймунката може да му направи нещо, но се оказа, че тя е доста дружелюбна. Томи направо се вцепени, когато се огледа и видя, че стаята му е в пълен безпорядък. Маймунката беше разхвърляла учебниците и играчките му, дори се мъчеше да чете една от неговите книги.

Томи изтича бързо при родителите си в другата стая, за да съобщи новината за неочаквания посетител. Баща му позна маймунката от техния зоопарк. Томи помоли баща си, преди да я върнат в зоопарка, да си поиграе с нея и да му разреши да я заведе в училище. Бащата не можа да откаже на горещата молба на сина си.

Цял ден Томи я развежда из училище, децата й се радваха и я закачаха. На връщане към къщи Томи и маймунката се почерпиха. На себе си той купи сладолед, а на „приятелката“ си - банан.

Дойде време да върнат маймунката в зоопарка. Той беше малко тъжен, че се разделят, но в същото време беше доволен и щастлив, защото получи разрешение да посещава новата си приятелка, когато поиска.

Димитър ХРИСТАНОВ,
4 а клас

С ДРУЖЕН ТРУД ВСИЧКО СЕ ПОСТИГА

(Приказка)

Живял някога един дядо на име Наум. Той бил много беден, та се налагало да продава плодове от градината си на пазара, за да се изхранва.

Един ден дядо Наум се разболял тежко и нямало кой да продава стоката му. Плодовете се разваляли, а дядото не можел да си купи лекарства, понеже всичките пари, които имал, бил вложил в обработката на градината и насажденията в нея.

Като разбрали за болестта на стареца, хората от пазарчето взели всичката му стока, поделили си я и я продали. С парите купили храна и лекарства на дядото.

Когато той оздравял и се върнал на работа на пазара, благодарил на всички и дал дума и той да им помага при нужда.

Така дядо Наум се сдобил с много нови приятели,с които си помагали взаимно.

Миела МИНЕВА,
3 а клас

ДОМЪТ НА МОИТЕ МЕЧТИ

(Съчинение)

Домът на моите мечти ще бъде на три етажа. На първия етаж ще отглеждам своите домашни любимци: кучета, зайчета, морски свинчета и хамстери.

Ще си имам един цял етаж с много играчки, където ще посрещам приятелките си.

От последния етаж ще се спуска огромна пързалка, която ще свършва в басейн с малки гумени топки.

Къщата ще бъде боядисана с цветовете на дъгата, ще бъде красива и уютна.

В моя дом всички ще бъдат щастливи, защото ще са много обичани и добре приети от мен.

Миела МИНЕВА,
3 а клас

ДОМЪТ НА МОИТЕ МЕЧТИ

(Съчинение)

Аз мечтая в моя дом да има много водни пързалки. Да спя в люлеещо се легло, а килимчето в стаята ми да бъде вълшебно и да летя с него, където поискам. Искам да имам също и бюро, което да се превръща в масажен стол.

Първият етаж от мечтаната къща да е огромен плувен басейн, където да се забавлявам с приятели.

Христо ДЯКОВ,
3 а клас

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА „ЛИСИЦАТА И КОТКАТА“

Овецът тръгнал към къщата си с лисицата, а котката - след тях. С ловкост котката спасила лисицата и оттогава двете станали добри приятелки.

Веднъж, когато се разхождали, много огладнели. Видели на едно дърво врана и я попитали къде могат да хапнат. Тя ги завела на едно лозе с много сладко грозде. Наяли се и легнали на зелената поляна, за да си починат.

Изведнъж се задал стопанинът на лозето в ръка с дълга тояга. Те се досетили какво ги чака, затова хукнали да бягат. Враната отлетяла, но котката и лисицата не се разминали без тояжка по гърба.

Зара Йорданова,
3 а клас

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА „ЛИСИЦАТА И КОТКАТА“

Ловецът завел лисицата в къщата си. Той си казал, че трябва да си направи кожух от кожата и, защото нямал.

Котката ги последвала. Изкопала дупка под вратата и се скрила в стаята. Когато ловецът излязъл навън, котката помогнала на лисицата да се освободи от въжето, с което била вързана, и заедно избягали.

След тази случка те заживели като верни приятелки.

Галина СТАНЕВА,
3 а клас

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА „ЛИСИЦАТА И КОТКАТА“

След време лисицата и котката се срещнали отново на същото място. Котката била с пухкава и лъскава козинка, а тази на лисицата била проскубана. Котката попитала лисана:

- Кумичке Лисичке, какво се е случило с теб?
- Докато ти се катереше по дървото, мен кучетата ме хванаха. Едното ме дърпаше за ухото, другото- за крачето, третото- за опашката и така ме дърпаха във всички посоки. Едвам се оттървах, още си ближа раните.
- Кумичке Лисичке, ти сама разбра, че твоите сто лъжи не те спасиха. Аз знам едно- едничко нещо, но то ми беше достатъчно да ме спаси.

Миела МИНЕВА,
3 а клас

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА „ЛИСИЦАТА И КОТКАТА“

Котката гледала от дървото и съжалила лисицата. Ловецът откарал лисицата в дома си, а котката ги последвала. Чудела се откъде да влезе вътре. Обикаляйки къщата, видяла леко отворен прозорец и без да се чуди, се метнала през него. Видяла вързаната лисица и тръгнала да търси остър предмет, за да среже въжето. В кухнята намерила нож и с него прерязала въжето. Бързо изскочили навън и побягнали към гората.

От този ден нататък те станали най-добри приятелки до края на живота си.

Пламен КОЛЕВ,

3 а клас

ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ПРИКАЗКАТА „ЛИСИЦАТА И КОТКАТА“

Лисицата се помолила на котката да я спаси, като в замяна обещала да и даде своето герданче. Котката подмамила четирите кучета, които хукнали да я гонят. В това време лисицата си плюла на петите и беж да я няма. Скрила се в гората. Котката също успяла да се покатери на едно дърво, а кучетата скачали отдолу ,без да могат да я стигнат. Така и тя си спасила кожата.

На другия ден котката отишла при лисицата да си потърси обещаното герданче. Лисицата казала, че не е трябвало да и вярва, защото имала торба, пълна с лъжи.

Светлозар КОЛЕВ,

3 а клас

УЧИЛИЩЕТО НА МОИТЕ МЕЧТИ

(Съчинение)

Училището, в което бих искала да уча, трябва да бъде голямо, просторно и много красиво. Всички ученици да носят униформа, но тя да бъде в любимите ни цветове. Името на нашето училище да бъде „Цветни момичета и момчета”. Много бих искала моето училище да се намира в по – голям град от нашия, например в град Пловдив.

Представям си го с интересна архитектура,например, с форма на цвете и розово на цвят. Прозорците му да са с формата на слънце. Класните стаи ще бъдат светли и просторни и вместо на тетрадки всички ученици ще пишат на таблети. Много ми се иска да не се разделяме с нашите две любими учителки г-жа Иванова и г-жа Сунгурова. Представям си, че един ден от седмицата ще можем да водим в училище своите домашни любимци.

В училище ще има кабинети по всички учебни предмети и всички те ще са оборудвани с проектори и телевизори, за да ни преподават учителите електронни уроци.

В сградата на училището ще има голям закрит басейн, в който ще се къпем през цялата учебна година.

Ето така си представям училището, в което желая да уча.

Даниела БИСТРЕВА,
IV а клас

БИВАЛИЦИ - НЕБИВАЛИЦИ

Баба на дискотека

Баба вместо във аптека влезе в дискотека.
Тя поиска хапчета, а ѝ дадоха бонбончета.
Тя поиска сироп, а ѝ дадоха сок.
Тя поиска мазило, но ѝ дадоха возило.
И си отиде вкъщи, без да се мръщи.

Светлозар КОЛЕВ,
3 а клас

ДОБРОТО

(Стихотворение)

Ако правиш добро, е хубаво.
Ако правиш лошо - не е добре.
Доброто се вижда, ала злото се крие.
Махнете злото от сърцата,
добавете доброто в душата.
От къщата го изхвърлете
и в реката го пуснете!

Сашо НЕДЕЛЧЕВ
3 г клас

ФАНТАСТИЧЕН РАЗКАЗ

(Съчинение)

Една нощ сънувах странен сън. В началото сякаш бях в черна дупка. След това към мен се протегна лъч светлина, аз се хванах за него и се издигнах над много хубаво място, което от птичи поглед изглеждаше кръгло и гладко като черупката на яйце, изпълнено с птичи песни и аромат на цветя.

След като кацнах върху този необикновен свят, яйцето като че ли се разчупи и се появи строг мъж, който държеше в ръката си син жезъл във формата на гръмотевица. Когато проговори, глъсът му разцепи небето, а тялото му беше толкова високо, че изглеждах като мравка пред него. Не след дълго осъзнах, че пред мен стои необикновеният бог Зевс, който управлява боговете в планината Олимп и света на смъртните хора. Величието му беше толкова голямо, че не можех да помръдна и проговоря пред него, но той явно беше заинтересован от мен и ме попита на разбираем език:

- Кой си ти?
- Човек съм! – отговорих.
- Ти си най-съвършеното ми творение! – каза той с усмивка на уста, която не след дълго изчезна и изражението му стана сериозно.
- Но теб нещо те притеснява и това не е моето присъствие, а нещо друго. Какво е то? – попита любопитно.

Обърнах се към бог Зевс и му разказх, че светът не е същият - последните няколко години има множество природни бедствия, които сполетяват невинните хора, а също и че човешките същества са се променили и трябва да има сила, която да им помогне.

След тези мои думи Зевс се замисли и ме попита какво предлагам да направим, за да помогнем на света. А аз му отвърна:

- Зевсе, не искам твоята божествена власт, но моля те, дари ме със силата да предсказвам и предотвратявам природните бедствия!

Зевс ме погледна, усмихна се, докосна ме по главата и ми каза:

- Готово, момче! – при което мигновено се събудих и се чудих това наистина ли ми се е случило. Знаех, че няма как да разбера, докато не се случи нещо лошо.

След два дни обаче усетих притеснение без причина, сякаш нещо не е наред, като че ли ще избухне всеки момент. Имах

чувството, че предстои опустошително земетресение, което ще заличи човечеството. Знаех, че трябва да направя нещо и то веднага, ако искам да спася света от най-ужасното – затриване. Излязох от къщи, разперих ръце и призовах на помощ бог Зевс, за да ни помогне. В същия момент небето се разтвори, земята се разтресе, а в далечината се чу силен звук на вулкан, който е готов да изригне всеки момент. Това още повече ме притесни, но се поуспокоих, след като видях самия бог Зевс да стои пред мен усмихнат и сигурен в себе си. Той размаха жезъла си във всички посоки, докосна земята, изпрати мълния в небето и планетата ни се успокои, а притетеснението ми заедно със Зевс изчезна.

След всичко, което се случи, се огледах, поизтупах се и видях, че много хора са излезли от къщите си и ме гледат с възхищение и благодарност. А от този ден нататък помагах на хората да се променят, да запазят планетата и човечността си.

Габриел АЗМАНОВ,

5 а клас

Кристиян КОЛЕВ, VIa клас

Росина ЛАМБОВА, Ха клас

ИСТОРИЯ ЗА ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

(Приказка)

Имало едно време едно момче на име Петьо.То било много интелигентно, но се наложило заедно със семейството си да се преместят в друга държава.

Неговите братя бързо свикнали, но то не могло. Един ден казало на майка си:

- Мамо, тук не ми харесва! Нямам приятели и съм далеч от моите!

- Ако искаш, отиди да се запознаеш със съседите! - отвърнала майката.

Петьо отишъл и почукал на вратата на съседската къща, а от там излязло едно момиченце на неговата възраст и рекло:

- Да? Какво търсиш?

- Търся си нови приятели. - казал Петьо.

- Ти си новото момче, нали? - попитала тя.

- Да, аз съм. - отговорило то.

- Тогава с удоволствие ще се запозная с теб! Аз съм Лили, а ти?

- Аз се казвам Петьо и съм от Лондон. - отговорил той.

- Ела да те запозная с моето семейство! - рекла Лили.

Тя го запознала с родителите си. След като си поговорили, Петьо се прибрал вкъщи и разказал на родителите си къде е бил.

След няколко седмици игри Петьо и Лили решили да се разходят с топката навън. Докато си играели, се отдалечили доста. В един момент насреща си видели една къща. На пръв поглед тя била стара и изпочупена. Лили, без да иска, изтървала топката в двора на къщата. Тя се разстроила и казала тъжна:

- Сега как ще взема топката си?

- Да влезем и да я вземем! - каза Петьо.

- Хайде! - отвърнала Лили.

Отворили малката вратичка за двора, над която имало високи дървета. Когато стигнали до двора, те били изумени. Макар и къщата да не е здрава, дворът е изключително подреден и красив. Имало малка беседка с големи дървета около нея, а вътре била топката до дебела голяма книга. Децата се приближили до нея. Лили взела топката и отишла при Петьо, който тъкмо гледал книгата. Корицата ѝ била от хубава по-хубава, а страниците ѝ били като от чисто злато. Когато двамата хлапаци започнали да четат от книгата, те не могли да спрат. В нея се разказвало за двама приятели точно като тях. Те чели, чели, но останалите страници били празни. Учудили се, но взели топката и си тръгнали.

Минали години и те станали най-добри приятели, но били забравили за онази градина и не се връщали заедно да четат от книгата.

Ала се случило нещастие. Лили била блъсната от автомобил и загубила живота си. Петьо не можел да понесе мъката и решил да се разсее. Тръгнал да се разхожда. Разхождал се и стигнал до онази стара, но красива градина. Решил да влезе. Там видял беседката и книгата, непокътната от годините. Седнал да чете.

Стигнал до там, където бил и преди години. Решил да отгърне и на следващата страница, а на нея било писано. Петьо продължил да чете. Докато четял, осъзнал, че всичко написано вътре е за него и Лили.

На края на книгата имало надпис със златни букви: „С обич, твоя Лили!“. Тогава той разбрал, че откакто за първи път са дошли тук с Лили, тя всеки ден е идвала тайно сама и е пишела за живота и приключенията им. Петьо взел книгата и на корицата написал: ,,История за двама приятели!’’.

Минали много години, а Петьо вече остарял, но той не искал да се разделя с Лили. И затова живял 80 години в същата стара, но красива къща.

Раяна СТЕФАНОВА,

Vб клас

ДАНИЕЛ И ЕЙВА

(Приказка)

Имало едно време две близначета. Момчето се казвало Даниел, а момичето Ейва. Те живеели само с животните си, защото майка им работила в чужбина, а баща им плавал с кораб.

След няколко години дошло време децата да ходят на училище. Бащата намерил начин да се прибере, записал децата на училище, купил им къща и тръгнал отново на работа. Децата се нанесли. В съседната къща имало две деца. Момчето се казвало Били, а момичето Емили. Те били добри, но си нямали приятели.

След като Дани и Ейва се нанесли, оправили си багажа и отишли да си играят с кучето Макс и котето Лена на двора.Те се забавлявали много.

След малко Били и Емили чули гласове на хора и отишли да проверят какъв е този шум. Когато отворили вратата, видели две деца, които си играели. Те веднага отишли да се запознаят с тях.

– Здравейте, ние сме Били и Емили. Аз съм на 7, а Емили е на 6 години. Живеем с родителите си. А вие кои сте?

– Здравейте, ние сме Даниел и Ейва. Близнаци сме. Ние сме на 7 години. Живеем с животните, защото родителите ни не работят в България.

–Приятно ми е. Искате ли да играете с нас? - попитала Ейва.

–Да, с удоволствие! - отговорили Били и Емили.

И те си играли чак до вечерта.

Стъмнило се и Били и Емили трябвало да се прибират. Дани попитал:

–Били, ти ходиш ли на училище?

– Да. - отговорил Били. - А вие?

–Ние ще ходим за първи път утре. - отговорил Дани.

–Значи ще се видим утре! - казал Били, хванал Емили за ръка и тръгнали към вкъщи, но преди да отвори вратата, се провикнал:

–Чао, Дани и Ейва!

–Чао, Били и Емили! - казали те, взели животните и се прибрали.

На следващия ден близнаците станали в 7 часа, нахранили се, облекли се, взели раниците си и тръгнали към училище. Когато излезли, видели Били.

–Добро утро,Били! - казали те.

–Добро утро! - отвърнал Били. - Към училище ли отивате?

–Да! - радостно отговорили те.

–Хайде да вървим заедно. – предложил Били.

–Добре! - съгласили се те. След малко те стигнали до училище.

След като бил звънецът за час, Били хванал близнаците за ръка и ги представил пред съучениците си. Всички деца се държали добре с тях. Когато часът свършил, Били решил да разведе близнаците из училище.

И така денят се извъртял. Когато излезли от училище, Били ги завел в своя дом. Дал им чайче и храна. Когато се нахранили, те започнали да си учат. Те всеки ден учили заедно и изкарвали хубави оценки.

И така те станали най-добри приятели.

Край

Дарина ЛЕОНОВА,

Vб клас

ЮНАКЪТ И ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ

(Приказка)

Живял някога красив и умен момък. Той бил трудолюбив, но едва свързали двата края със старата си майка. Юнакът не се срамувал от никаква работа, където и да го повикали, отивал.

Една вечер, когато на небето изгряла ясната месечина, момчето стояло на двора и си почивало от тежкия труд. Изведнъж Месечината му проговорила с човешки глас, че отдавна го наблюдава и ще му помогне, ако той направи нещо в замяна. Момъкът се съгласил, а Месечината му казал, че през девет царства в десето живеела омагьосана принцеса, която през деня греела като златното слънце, а през нощта се превръщала в грозна вещица, която вършела само злини. Заради това царят, нейният баща, търсел смел и сърцат юнак, който да развали магията. А единственият лек, с който да я оттърве от тази злина, се намирал в Тъмната гора, където имало кладенче с жива вода. Ако принцесата пиела от нея, щяла да се спаси от лошата магия. Само че Мечият кладенец бил пазен от голям и лош звяр.

Стигнал момъкът в царството, но когато видял чудната красота на момичето, очите му грейнали като звезди, а сърцето му затуптяло бързо, защото много я харесал. А в замяна на своята обич към принцесата обещал на баща й, че ще я излекува от коварната магия.

Тръгнал юнакът към гората, без да се страхува. Колкото по-навътре влизал, толкова по-тъмно ставало. Близо до кладенеца пред момъка се изправила огромна мечка. Тя заревала срещу момчето с болка, а от очите й бликнали сълзи. Помолила го за помощ и му показала болния си зъб. Без страх младежът сложил ръката си в устата на звяра и извадил зъба. От благодарност мечката му дала да си напълни вода.

Занесъл я в двореца. Избавил принцесата от магията и вдигнали сватба за чудо и приказ.

Габриел АЗМАНОВ,
5 а клас

ЮНАКЪТ И ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ

(Приказка)

Имало едно време един мъж и една жена.Те си имали хубава дъщеричка. Живеели те сговорно и щастливо, но тежка участ сполетяла семейството, бащата се разболял и починал. Останала самичка майката с дъщеричката си. Трудно се справяла с всичко и скоро се омъжила повторно. Той също имал момиче и така намразил заварената си дъщеря, че не можел да я търпи. Все я хокал, карал я да върши най-тежката работа и все мърморил на жена си заради нея.

Една вечер мъжът рекъл:

- Не искам дъщеря ти вкъщи! Да се маха оттук!

Натъжила се жената.Тя много обичала дъщеря си и не искала да послуша втория си мъж. Започнали да се карат всеки ден. Дотегнал й такъв живот и се склонила да направи, каквото иска мъът й. Той поръчал на хлебаря да замеси питка от пепел. На другия ден взел питката, сложил я в торбата на жена си и се приготвил да ги изпрати.

В същото време дошли глашатаите на краля и казали, че принцът организира бал, при което кани всички млади дами да присъстват на събитието. След като видял мъжът колко се зарадвала заварената му дъщеря, още повече се ядосал и казал на жена си да не се прибира с момичето.

Майката повела момичето към вълшебна планина, където се вярвало, че живеела магьосница, изпълняваща желания на работливите момичета. Когато изкачили един висок връх, майката дала торбата с питката на дъщеря си и й казала да постели, че да седнат да обядват. Докато момичето се оправяло, майката изчезнала. Девойчето взело да вика и да търси майка си, но тя не отговаряла. Изведнъж в далечината се чул глас:

- Кой плаче? Момиче или момче си? Ако си момче, върви си по пътя, ако си момиче, ела при мен!

Когато момичето се доближило, видяло, че пред него стои чудновата бабичка. Сиво-зелените й коси били много редки, приличащи на паяжина. Носът й бил остър, ноктите дълги и закривени, а на рамото й седял бухал. Горската бабичка прибрала момичето при себе си и го нагостила.

През това време в замъка на царя се приготвяли за пищното празненство, което организирал принцът. Ядосала се майката на мъжа си, изгонила го от вкъщи и час по скоро тръгнала да търси дъщеря си в гората. След като не можала да я открие, отишла в царския дворец и помолила за помощ. Когато принът чул, че се издирва най-красивото момиче, събрал чета и тръгнали да я търсят из гората.

На сутринта момичето станало рано и докато бабичката още спяла, разтребило, поръсило пода с вода и измело. А старицата, като станала, взела бухала и тръгнала по свои работи из гората. Но преди това заръчала на момичето да нахрани животинките й.

- И да не те е страх! - рекла тя. - Те не хапят.

Момичето сготвило чудна яхния, оставило я да изстине и нахранило животинките. После откачило мънистата от врата си и вързало на всяка гадинка по едно герданче.

По обяд бабичката се върнала. Животинките я посрещнали и взели да и се хвалят, че кака им готвила много вкусно и че им подарила хубави герданчета.

След като бабичката чула какви добри дела е свършила гостенката й, решила да й се отблагодари.

В двора на къщата имало кладенец, в който извирала вълшебна вода. Бабичката рекла на момичето да иде до кладенеца и да вземе малко вода, за да се изкъпят. Отишло момичето до кладенеца, гребнало да взема вода, но той бил толкова дълбок, че момичето не

могло да достигне до нея и цопнало вътре. Започнало да вика бабичката, за да й помогне, а тя се провикнала и й казала:

- Дръж, баби, каквото можеш!

Момичето я послушало. Хванало, каквото и падне между ръцете. Бабичката я издърпала. То държало едно сандъче, пълно със злато и скъпоценни камъни, а хубостта й блестяла още повече заради позлатеното й лице. Зарадвала се баба на чудната мома и я изпратила до пътя. Но й заръчала:

- Ако ти потрябвам просто ме извикай и аз ще ти изпълня едно желание.

Тръгнала Златокоска по пътя, но скоро я срещнал принцът с четата си и майка й. Щом я видял, той тутакси се влюбил в нея и не можел да спре да мисли за срещата им.

Майката разказала всичко на златната си дъщеря и се прибрали вкъщи заедно.

Денят на бала настъпил. Всички жени се облекли с най-хубавите си дрехи. Майката също искала да изпрати Златокоска на бала, но след като прогонила мъжа си, нямала с какво да купи нови дрехи на момичето. Натъжила се тя, че няма откъде да вземе пари. Момичето видяло натъжената си майа и накрая се сетило за бабичката от гората, която можела да й изпълни желание.

- С какво мога да ти помогна? – попитала бабичката.

То я помолило да й направи нови дрехи за бала. То се облякло и тръгнало.

Когато момичето пристигнало на бала, принцът тутакси го видял и го поканил да танцуват. Той не искал да се отдели от него цяла вечер. Развълнуван от незабравимата вечер, момъкът предложил на Златокоска да се оженят.

Не след дълго те вдигнали голяма сватба и заживели весели и щастливи.

Димитър КРАСИМИРОВ,

5 а клас

ЮНАКЪТ И ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ

(Приказка)

Живял някога един селянин. Той си имал син, който бил много добър и винаги помагал на хората.

Един ден баща му го пратил в гората за дърва. Когато момъкът започнал да сече дърва, чул плач от съседния храст. Оставил дърветата и отишъл да види какво се случва. Там имало много красиво момиче, което плачело, а от очите му не капели обикновени сълзи, а капки злато, които озарявали тъжното му лице. Момъкът се натъжил, душата му се свила, а сърцето му затуптяло бързо и пеперуди запърхали в стомаха му при вида на хубавата девойка. Приближил се юнакът до нея и я попитал:

- Защо плачеш?

- Ох, как да не плача, като моята фея кръстница ме ориса да плача със златни сълзи. Тази моя орисия ме прави само нещастна. – казала тя.

- Какво е това нещастие? – попитал той.

- Откакто хората разбраха, че плача със златни сълзи, все повече приждат в дома ми, за да им помагам, и ме натоварват с техни проблеми, като ми разказват тъжните си съдби. Заради това вече не мога да се усмихвам и да бъда щастлива.

Когато чул думите й, юнакът се натъжил още повече.Заради това й предложил да отседне в дома му, докато намери къде да живее спокойно и далеч от зли очи. След като чуло думите на момъка, момичето се успокоило, а лицето му грейнало като слънце. Зарадвала се момата, че някой се интересува от нея не заради злата й орис, а заради доброто й сърце.

Вечерта, след като напълнил каруцата с дърва, юнакът се прибрал вкъщи с красивата мома, баща му се смаял от хубостта й и се зарадвал, че синът му си е намерил съпруга, която греела като

слънце. Момчето разказало за случката в планината, а бащата се съгласил да даде подслон на хубавицата.

На сутринта, докато всички спели, момичето се събудило рано, измело, изчистило, направило закуска и отишло да набере гъби в гората. Когато се върнало, момъкът и баща му се били вече събудили и похапвали от обилната закуска. Златокоска се зарадвала много и обещала, че в знак на благодарност ще им помага с къщната работа.

Минали се няколко месеца, а момата ставала все по-хубава и щастлива в къщата на юнака. Той се влюбил в нея безумно и всеки ден бързал да свърши работа и да се прибере, за да я види. В знак на своята любов момъкът решил да й признае силните си чувства, които изпитва. Когато момичето разбрало, че чувствата на любимия й са същите като нейните, се зарадвало толкова много, че чак сълзи се появили в очите му, но не от злато, а от диаманти. Натъжил се момъкът, че любимата му плаче и я попитал:

- Защо плачеш? Не съм искал да те натъжа, а да те направя щастлива. Прости ми, че те натъжих!

- Не си ме натъжил. Спокойно! Това не са сълзи на тъга, а тези, които се появяват в момент на радост, какъвто е този. За времето, през което живях в дома ти, аз се чувствах щастлива и обичана, а сега съм още по-щастлива, заради това сълзите ми са диамантени!

След думите на момата, юнакът се зарадвал и й обещал, че от този момент нататък в очите й ще се появяват единствено диамантени сълзи.

Деница МИШИНЕВА,
5 а клас

ЮНАКЪТ И ЗЛАТНОТО МОМИЧЕ

(Приказка)

Недалеч в гората живеели трима братя. А на хълма се намирал царският замък.

Всяка година на различна дата идвала ламя, която изяждала по една девойка. Дошъл редът на царската дъщеря. Царят започнал да вика хора отвсякъде, за да спасят богатството му – най-красивата мома в света, а за награда този, който опази принцесата, щял да се ожени за нея.

Започнали да прииждат принцове и юнаци от близо и далеч, но всеки се отказвал, щом разбирал с какво трябва да се пребори. Дошъл редът на юнаците от горската къщичка. Двамата по-големи братя също се отказали, защото ги било страх. Но щом разбрали, че най-малкият измежду тях е решил да помогне на принцесата, започнали да му се присмиват и да го убеждават, че ще намери смъртта си. Той не обърнал внимание на подигравките им и тръгнал към царския дворец, още по-мотивиран да опази красавицата.

Пристигнал юнакът в двореца, който бил голям и много красив. Царят го представил пред принцесата, а изключителната й красота, веднага пленила момъка и той се влюбил в нея.

След обилната вечеря, на която бил поканен и момъкът, той и красавицата се оттеглили в най-високото и далечно крило на замъка, за да се скрият. Докато двамата си говорили, се чул силен шум, нещо загърмяло, затрещяло, кучета и вълци започнали да вият. Юнакът се скрил под леглото, защото разбрал, че ламята идва, и зачакал. Когато чудовището влязло в покоите на принцесата, се втурнало към нея, за да я нападне. След като най-малкият брат видял, че злосторницата се приближава към момата, излезнал, скочил върху ламята и й прерязал гърлото.

На сутринта, щом царят отишъл да провери дали е добре неговото чедо, се зарадвал, защото видял, че принцесата и юнакът са живи и здрави, а ламята обезглавена лежи на пода. Щастлив от хубавата вест, царят удържал на обещанието си. Вдигнали сватба за чудо и приказ, а юнакът поканил двамата си по-големи братята на празненството. Когато видели красивата принцеса, онемели от завист.

От този ден нататък юнакът и девойката заживели в двореца щастливо до края на дните си и създали свое поколение.

Леонардо ЗДРАВКОВ,
5 а клас

Ина ИВАНОВА IX а клас

Ралица ТУРЛАКОВА VIа клас

ДОБРО ОТ НЕПОЗНАТ

(Приказка)

Имало едно време един мъж и една жена. Те си имали три дечица. Въпреки че били много работливи, живеели в бедност. Едва успявали да задоволят нуждите на семейството си, но никога децата им не си лягали гладни.

Майката по цял ден работела по чуждите къщи и ниви. С превит гръб и горчиви сълзи заработвала по нещо- я брашънце за хляб, я дрешка за някое от децата, я нещо друго. През това време бащата работел в гората. Сечал дърва на чорбаджиите. На тях носел по-дебелите, а тънките клонаци карал в дома си, за да има с какво да стопли схлупената си къщурка.

Тежко се нижели дните. Само вечерите били по- радостни, когато всички се събирали вкъщи и стаята се огласяла от игрите и закачките на децата.

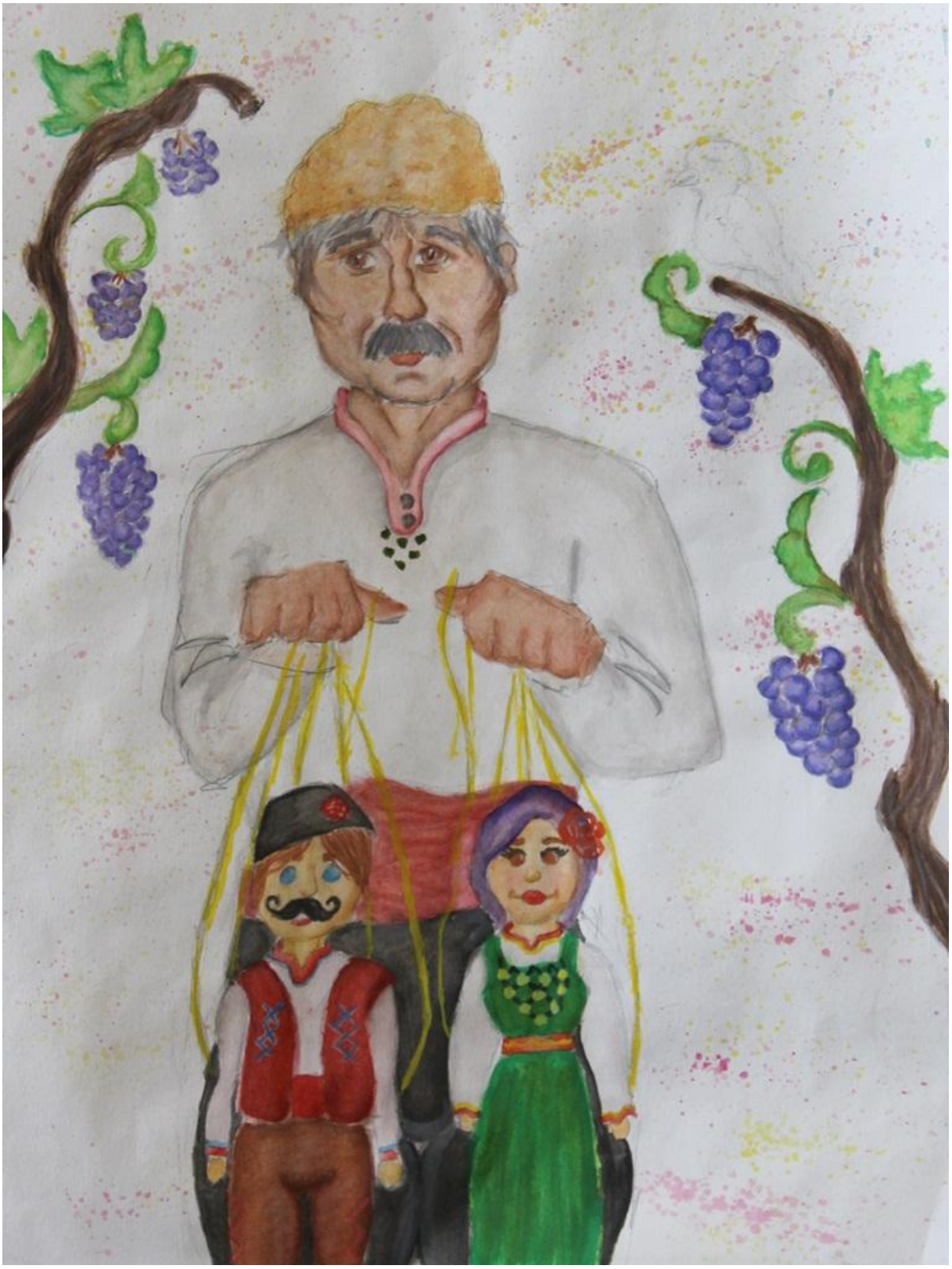
Една вечер пред къщичката им спрял странен пътник. По всичко личало, че и той е бедняк като тях. Когато го видели, стопаните го запитали накъде се е запътил в тъмното. Тогава странникът им казал, че е тръгнал да си търси късмета, но няма къде да нощува и какво да яде. Макар и много бедни, те го поканили в дома си и го нагостили с каквото имали. Легнали да спят. Легнал си и непознатият гостенин.

Сутринта бедната женица направила закуска. Отишли да поканят и госта да закуси с тях. Каква била изненадата им, като не го открили, а вместо него на масичката намерили кожена торбичка, пълна с жълтици.

От този ден нататък животът им се променил. Направили си нова къща и заживели в нея. Останали си задружни и работливи и никога не забравили странника, който възнаградил тяхната доброта, трудолюбие и човечност.

Теодора СИМЕОНОВА,

5 б клас

Дани УРУМОВА, VIIa клас

АНГЕЛЪТ В ЧОВЕКА

(Съчинение)

Един възрастен човек с мръсни, стари и покъсани дрехи стоеше на пейка в парка, защото нямаше къде да отиде.

Този човек нямаше достатъчно пари за наема на къщата си. Като млад работеше много и изкарваше достатъчно пари. Беше толкова горд със себе си и често се присмиваше на по-бедните. Но един ден, незнайно защо, започна да пие и изхарчваше всичко спечелено за алкохол. Нямаше си нито семейство, нито близки, защото всички го отбягваха.

Докато се излежаваше на пейката, той видя, че към него се приближава млад мъж. Помисли си, че ще спре при него и ще му се присмее, както бе постъпвал той самият на младини. Но момчето застана до него и вместо да го обиди, той го попита дали всичко е наред. Старецът се изненада от поведението на младежа, но му разказа своята история. Момчето го заведе в дома си, даде му чисти дрехи и храна, а на следващия ден го заведе в дом за възрастни хора. Младежът всеки ден ходеше да го посещава. Старецът чувстваше момчето като свой син.

След време младежът се ожени и имаше деца. Често водеше семейството си при своя приятел в дома. Децата много го обикнаха.

До смъртта си възрастният мъж не забрави добротата на момчето, което срещна в парка! Така той разбра каква е грешката му на младини и откри, че много рядко се намира „ангелът в човека“. За щастие той беше срещнал един от тези редки случаи!

Виктория БАШАЛОВА,

6 а клас

АНГЕЛЪТ В ЧОВЕКА

(Съчинение)

Дядо Добри бе много добър човек, който просеше пари не за собствено удоволствие, а за да дарява на църквите и бедните хора, колкото може. В своето село той обикаляше и от време на време спираше, за да си почине малко. Макар и беден просяк, хората го уважаваха и винаги му оставяха нещо. Той бе щастлив старец и свободна птица.

Един ден, докато обикаляше да проси, дядо Добри дочу някакви подигравки и се обърна назад. Едно богато момиче започна да му вика:

- Ти нямаш ли си друга работа, освен да просиш ?

Дядо Добри с насълзени очи от грубото отношение каза на момичето:

- Извинете, но съм сигурен, че знаете, че го правя за църквите и изпадналите в затруднение хора.

Момичето с подигравка отвърна :

- Много като теб познавам, но не ми се занимава!

Старецът натъжен се отдалечи.

Минаха много дни. Дядо Добри, докато просеше, изведнъж видя момичето, което до вчера му се присмиваше, с одрипани дрехи да проси.

То се приближи и каза на стареца :

- Извинете ме за грубостта, която понесохте от мен преди време …ето ме, и аз съм в същото положение като вашето и сега разбрах колко добър човек сте !

Дядо Добри отвърна на момичето с въздишка :

- Ех, моето момиче, не гледай кой проси, кой е беден, защото никога човек не знае в каква ситуация може да изпадне. Знай само, че е хубаво да вярваме в добротата в сърцата на хората. Нека правим добро и да не преставаме да бъдем и да търсим ангела в човека …….!

Николета СЛАВОВА,

6 а клас

АНГЕЛЪТ В ЧОВЕКА

(Съчинение)

Живял някога един богаташ, който обаче си нямал близки. Всичко, което имал, били неговите пари и къщи.

Един ден, както си стоял самотен на пейката, един беден човек минал покрай него и го помолил да му даде малко сух хляб. Богаташът го изгонил с много лоши думи, а той си заминал, без да каже нищо.

Вечерта, когато богатият мъж се прибрал вкъщи, за малко се замислил за случилото се днес в парка и за това, което е направил, но не го сметнал за грешка.

Да, обаче както всички казват – „Каквото сториш, то ти се връща, дори и да не искаш!“. Та постепенно богатият човек започнал да обеднява и след една – две години загубил всичко, което имал. Нямал къде да спи и какво да яде.

В един дъждовен ден той видял един бедняк също като него. Скрили се двамата под една стряха. Богатият, но вече беден човек попитал другия дали му се намира сух хляб, защото нищо не е ял. Той му отговорил:

- Заповядай, братко! – и му дал половината от сухия си хляб. – Но знай, че не съм забравил какво ми каза, когато аз ти поисках сух хляб!

Това всъщност бил онзи материално беден човечец, когото „богаташът“ беше наскърбил през онзи ден в парка.

Бедният душевно и материално човек нищо не му казал, а само се обърнал към него с насълзени от скръб очи!

Мария СВИЛЕНОВА,

6 а клас

АНГЕЛЪТ В ЧОВЕКА

(Съчинение)

В едно малко градче близо до планината се нанесло ново семейство, което било заможно, с пет деца. Те били записани в местното градско училище. Бащата бил лекар, а майката домакиня.

Един ден по предмет в училище едното дете – момче трябвало да подготви за домашна работа проект със своя съученичка, която изглеждала бледа, недоспала, по-затворена и по-различна от другите. В междучасието двамата си поговорили, за да решат как да подготвят домашното си.

На следващия ден момичето не дошло на училище. Момчето поразпитало и разбрало, че тя има проблеми и питал къде се намира домът ѝ.

След училище юношата поуплашен се запътил към мястото, на което живее съученичката му. Като наближавал, забеляза, че околността е поизоставена. Щом стигнал до адреса, видял малка къща пред разпадане. Почукал на вратата и отворило момиченцето. Момчето влязло вътре и видяло обстановката. Съученичката му започнала да му разказва, че майка ѝ и малкото ѝ братче били с тежко заболяване, а наща ѝ бил денонощно на работа. Тя трябвало да се грижи за всичко вкъщи – да ги храни, да пали печката, да пере, да чисти. Нямало как да ходи на училище.

Станало вечер. Момчето се прибрало в лъскавата си кола в хубавия си дом. Разказало на родителите си тъжната история на своята съученичка и семейството ѝ. Споделило, че иска да помогне. Детето имало доста спестени пари и решило да направи всичко възможно да окаже помощ заедно с родителите си. Бащата се обадил на най-добрите лекари и запазил часове.

На другия ден след училище двамата съученици отишли в дома на момчето, за да работят по проекта, а през това време

майка му готвела вкусен обяд. Бащата закарал болните майка и син в болницата. След като децата свършили с проекта, си хапнали. Майката на момчето решила да излезе на покупки и предложила да закара момичето до тях. Когато видяла дома ѝ, се замислила.

Вечерта, докато богатото семейство вечеряло, решило да направи по-уютен дома на бедното семейство. За да се осъществи това, трябвало за известно време сиромасите да се преместят да живеят другаде.

Сутринта в училище децата си представили домашното успешно и момчето предложило на съученичката си да отидат у тях да учат. Прибрали се. През това време родителите му с общи усилия и пари поправяли къщата на бедното семейство.

Станало време за вечеря. Момичето останало, защото нямало как да се прибере в ремонтиращата се къща. Тогава разбрало за изненадата, която им подготвя богатото семейство.

Седмица по-късно тя се прибрала. Тогава майка ѝ и брат ѝ ги изписали от болницата, а бащата си взел отпуска и се прибрал да види семейството си. Като видели в какъв уютен и прекрасен дом се е превърнала къщичката им, много се зарадвали.

От този ден нататък сиромашкото семейство било вечно благодарно и се отнасяло с още по-голямо уважение към своите „ангели-хранители“. Двете семейства станали много добри приятели. Благодарение на това добро бедното семейство заживяло щастливо и спокойно.

Тази история е пример за добротата и за това, че хората трябва да си помагат в нужда. Бедното семейство се изпълнило с надежда. Тогава повярвали, че в лицето на своите добри приятели те са открили „ангела в човека“!

Мила МИНЕВА,

6 а клас

АНГЕЛЪТ В ЧОВЕКА

(Съчинение)

През едно далечно лято две семейства се запознали на морето чрез децата си. Те бързо се сприятелили. Между тях различното било, че едното семейство било заможно, а другото - не.

Децата по цял ден си правели на плажа пясъчни замъци. За нещастие, едното момченце от бедното семейство си счупило крака. Тогава двете семейства тръгнали към болницата. Когато лекарите направили на детето рентгенова снимка, установили, че ще има големи усложнения и трябвало спешно да го оперират. Родителите на момченцето се притеснили, защото нямали възможност, а операцията била много скъпа.

Членовете на богатото семейство станали свидетели на всичко това. Обсъдили нещо помежду си. Тогава решили, че ще помогнат за лечението на детето на своите приятели финансово.

Операцията минала успешно. Детето бързо се възстановило. Родителите му били вечно благодарни на другото семейство, с което си останали приятели и до сега.

Андреана КУНЕВА,
6 а клас

МОЯТА МЕЧТА

Мечта си имам аз една,
любов да има за всички по света.
Да няма вече бедност, мъка и сълзи,
да няма глад по цели дни.

Любов да има, жажда за добро,
да няма скръб, да няма зло.
И всеки днес да има дом
и никой да не страда за подслон.

Мечта си имам аз една,
мир да има по света,
да няма вече бедни и богати,
да сме работливи, честни, благодатни.

Да няма никой зла съдба,
да има честност по света!
Мечта си имам аз една,
в света да има само мир, любов и доброта!

Елеонора ЙОРДАНОВА,
6 а клас

МОМИЧЕТО С ПЪСТРИТЕ ОЧИ

Пролет е. Навън вали,
но слънцето прокрадва своите лъчи,
а те напомнят за онези дни,
в които срещнах аз момчето с пъстрите очи.

Лято е. Зелени са дърветата,
с хора пълни кафенетата,
оглеждам се и мисля аз дали
ще видя пак момчето с пъстрите очи.

Есен е. Окапаха листата,
ала се носи още ароматът,
от който мене ме боли
за момчето с пъстрите очи.

И зимата дойде. Година мина,
но не зная аз дали
ще срещна по-красиво
от момчето с пъстрите очи

Галя ГЕНЧЕВА,
X клас

МОЕТО СУПЕР СЕМЕЙСТВО

(Съчинение)

Моето семейство е необикновено. Мама може да се разтяга като ластик, тате притежава силата на хиляди силни мъже, брат ми Николай е най-бързото момче на света, а другият ми брат Митко се превръща в огнено човече. Е, моята сила е странна - ставам невидима, а с очите си мога да изпепеля най-твърдото вещество на планетата Земя.

Веднъж аз и моето семейство решихме да отидем в планината на разходка, но с преспиване. Там прекарахме три дни, а на четвъртия, докато с брат ми Николай се разхождахме, намерихме една пещара, в която, като че ли нещо ни дърпаше да влезем. Вразумих се набързо и реших, че е най-добре да извикам мама и татко да отидем заедно.

Докато влизахме по-навътре и навътре, ставаше все по-студено, спокойно и тихо, чуваха се само капки вода, които падаха в един голям кладенец, който изглеждаше напълно обикновен.

След като разгледахме, мама и татко казаха, че е много късно и че трябва да се прибираме. Но на мен и брат ми не ни се тръгваше, защото все нещо ни дърпаше да отидем по-близо до кладенеца и да разберем какво има в него. Казахме на родителите ни да тръгват бавно, а ние ще ги настигнем. Не след дълго отидохме до кладенеца, вгледахме се в бистрата му вода и видяхме в отражението ѝ не собствените си лица, а различни хора, приличащи на нас, които тутакси изчезнаха, след като брат ми докосна водата. Решихме, че това, което видяхме, не е реалност, а плод на детското ни въображение, при което си тръгнахме леко смаяни от видяното.

На сутринта нещо не беше както преди. По време на закуска съборих, без да искам, една чаша, а мама разтегна ръката си

толкова, че успя да я хване, макар че беше в другия край на масата. Всички се шокирахме от видяното. Погледахме се. Започнахме да се питаме как е възможно. Погледнах брат си Николай, но не изглеждаше същия, а трептеше толкова силно, че приличаше на размазан. Обърнах се към малкия си брат Митко, който гореше като факла. Накрая погледнах баща си, който изглеждаше нормален и се успокоих, че не съм само аз. Но не след дълго от притеснение и той си показа силата, като изкорени едно дърво и го запрати далеч в гората. Когато видях цялото си семейство да се преобразява, се стреснах, а от очите ми започнаха да излизат лазерни лъчи, изгарящи всичко, което е на пътя им.

Два месеца по-късно татко събираше кубици дърва със своята сила, мама почистваше бързо с разтегливостта си, аз и братята ми Митко и Ники си играехме на криеница, но всеки път печелех, защото ставах невидима и не можеха да ме открият.

Лятната ваканция свърши и трябваше да започвам училище с брат ми Ники. Първият учебен ден беше незабравим, а след запознанството ни с новата учителка мама и татко ни заведоха да се почерпим. Докато си поръчвахме, избухна пожар в съседната сграда. В нея имаше една жена и едно дете, които викаха за помощ. Татко, като чу виковете, хвана Ники и го хвърли в пожара. Той хвана бързо детето и го изведе за секунда отвън, но каза, че жената е заклещена от голяма греда и не може да се измъкне. Тогава мама се разтегна и ме вкара. Аз разрязах с лазерния си поглед гредата, а мама ни издърпа, колкото се може по-бързо от сградата.

Не след дълно пристигна линейка и няколко пожарникари. Те видяха, че сме спасили жената и детето. Учудени, ни попитаха как сме успели. Разказахме им какво можем и за силите, които притежаваме, а те ни направиха почетни граждани на град Твърдица.

Зина ФИДАНОВА,

5 а клас

МЕЖДУ „ИСКАМ“ И „ТРЯБВА“

/ECE/

Конфликт между „искам“ и „трябва“ откриваме не само в произведенията на художествената литература. Много често и хората от реалния живот се изправят пред тези две думи и действията, които предполага изборът на една от тях. Дали винаги „искам“ изразява нашите желания, а „трябва“ – нашите задължения? Дали всеки от нас не решава сам кое „трябва“ да направи?

Понякога „трябва“ е предпоставката за осъществяването на „искам“. Пример за това могат да бъдат хората, които системно се занимават със спорт. Тренират, защото **искат** да постигнат високи резултати, да станат шампиони, т.е. защото са наясно, че **трябва** да го правят.

Родителите, учителите и всички по-възрастни близки постоянно ни убеждават, че ако искаме да успеем в живота, трябва да учим. Преди това е добре да сме решили все пак какво искаме да постигнем. А ако изберем нещо, за което не трябват чак толкова много усилия, но после се окаже, че сме сбъркали? Няма да има кого да обвиняваме за грешното решение. Всички знаем, че има високодоходни професии. За да се подготви човек за тях, трябва не само да мечтае за висока заплата, но и да е готов да пожертва свободното си време, да се лиши от забавления, за да учи сериозно. Така между „искам“ и „трябва“ ще се постигне компромис, а може дори да съвпаднат.

Нашите родители всеки ден се сблъскват с „искам“ и „трябва“. На плещите им лежат безброй отговорности и грижи. Често се отказват от „искам“ и избират „трябва“ заради нас и нашето бъдеще. Всички ние ежедневно вземаме решения, които по някакъв начин се отразяват на съдбата ни. Преди две години моите родители взеха решение да се преместим да живеем в България. Не мога да кажа, че те го искаха, но направиха така, защото трябваше и нямаше никакъв друг вариант.

Често се лутаме между „искам, но не трябва“, „не искам, но трябва“, „искам, но дали трябва“ ... На всекиго се налага да прави неща, които му се иска да направи, и неща, които трябва да направи, защото му се струва, че така би постъпил правилно. Желанията невинаги съвпадат със задълженията. Трябва обаче да разберем, че без „трябва“ няма да се осъществи „искам“.

Росина ЛАМБОВА,

X клас

СИРОМАХ

С коси руси, зеленоока
и със съдба жестока,
с цветя в ръце
и невинно детско лице.

По улиците разхождаше се момиченце малко,
което нямаше дом – Колко жалко!
Разхождаше се то
без майка, без баща – самò.

Обикаляше из града
през деня и през нощта.
Обикаляше със страх
този малък сиромах.

Илиана ИЛИЕВА,

6 а клас

МЕЖДУ „ИСКАМ“ И „ТРЯБВА“

/ECE/

Често сме изправени пред избор между „искам“ и „трябва“, защото това, което искаме, се различава коренно от това, което трябва да направим.

Всеки има свои възгледи за света, свой характер, различна склонност да се съгласява с чуждото мнение и да следва чуждите правила. Съществуват обаче ситуации, в които се налага да пренебрегнем своето „искам“ заради чуждото „трябва“.

Трудно може да се прецени кое е по-добро за нас: това, което искаме, или това, което е необходимо. Понякога най-правилната постъпка се оказва приемането на предизвикателството да извършим нещо, което не искаме. Типичен пример е ходенето на училище. То е едно от нещата, които не всички млади хора правят с желание, а по-скоро по волята на родителите си. Проблемът според мене е, че човек осъзнава необходимостта от ученето едва когато вече е късно. Ако следваме само желанията си, т. е. ръководим се единствено от „искам“, може да пропуснем времето за придобиване на основополагащи знания, необходими за по-добро бъдеще. Без образование не бихме могли да работим желаната работа, а следователно няма да получаваме и желаната заплата. Не успеем ли да получим добро образование, животът ни отива на кино, както се казва. А това „кино“ може да бъде и най-голям кошмар само защото сме следвали „искам“, без да мислим какво „трябва“.

От друга страна, има житейски ситуации, които наистина не са толкова сериозни като образованието. При тях спокойно можем да мислим дали желаем нещо. Ако най-добрата ми приятелка си направи татуировка, това не означава, че и аз трябва да си направя. Не е нужно да подражаваме на другите и да изглеждаме като тях. Всеки сам трябва да преценява как би изглеждал най-добре, за да не става за посмешище.

Има много ситуации, в които сме принудени да избираме между „искам“ и „трябва“. Невинаги решенията, които вземаме, ще се оказват правилни, но важното е да се поучаваме от грешките си и да не ги повтаряме. Ние вече сме големи и сме започнали да подреждаме житейските си приоритети и ще се наложи да преценяваме за кое си струва да се борим – за „искам“ или за „трябва“.

Никол ИВАНОВА,

X клас

ОЧАКВАНОТО ЛЯТО

Лятото пристига.
Училището си отива.
Игри навън ще има,
ще сме пак по двама, трима!

Дните ще минават бавно,
бавно, бавно, славно.
Няма вече толкова да уча
и да се притеснявам каква оценка ще получа.

Ще се забавлявам с приятели добри,
без да спирам чак до късни вечери!
Ще ходим на море с моите другарчета
и по цели дни ще пеем с глухарчета.

Мило, скъпо лято, чакаме те ний в захлас.
Идвай си при нас! – викаме отново с пълен глас.

Мария,

5 а клас

ТОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕМ ДА НАУЧИМ В УЧИЛИЩЕ

/ECE/

Голяма част от живота си прекарваме в обучение. Всеки ден ни „пълнят главите“ с физични закони, теореми, литературни анализи, битки за какво ли не и пр. Дори човек да успее да ги запомни, все още няма сигурни доказателства, че ще са му необходими някога. Безспорно училището дава знания. Искаме или не, все пак научаваме нещо. Дали всичко е нужно, това е друг въпрос. Според мен всеки трябва да премине през този житейски етап. От училището тръгва пътят ни към истинското интелектуално развитие и образованието.

За съжаление училището не може да ни научи как да се справяме с всички предизвикателства на живота; как да преодоляваме болката, която идва отвътре и не ни дава да заспим.

В учебните часове се срещаме с различни литературни герои, възхищаваме се на някои от тях, откриваме себе си в образите им. Но ние не сме от някаква книга и нашата история няма да приключи на 115 страница с финала на творбата.

Учим за поети, които са писали за любов, за щастието от живота, а после се самоубивали, защото се разочаровали от същия този живот. Да, творбите им са уникални, безсмъртни, всеки ги познава, но как могат да помогнат на един обикновен ученик да намери решение на проблемите си? Това в училище не го казват, а и в творбите не го пише.

Училището не ни научава да използваме времето си по-рационално. Тук ще припомня правилото „80/20“, според което 80% от ползите, които ще получим, ще дойдат от 20% от дейността ни. Затова и много от нещата, които правим, вероятно не са нито толкова успешни, нито толкова необходими.

Училището също не ни учи на най-голямото духовно богатство – християнските ценности. Почти никой не знае елементарното, което трябва да знае един християнин: как да си помагаме, как да си

прощаваме... Всеки греши и всеки заслужава втори шанс. В училище невинаги имаме възможност да поправим лошата оценка, но в живота можем да простим, ако човекът заслужава. С прошка се живее по-лесно и се постига много повече.

Как да станеш човек? Това е най-трудната задача, която стои пред всекиго от нас, решава се цял живот, а формулата я няма в учебниците – сами трябва да я открием.

Росина ЛАМБОВА,

X клас

ТОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ НАУЧЕНО В УЧИЛИЩЕ

/ECE/

Училището ни дава основните и най-необходими знания по различни предмети, включени в учебните програми по преценка на Министерството на образованието. Помага ни да изберем сферата, в която бихме искали да се реализираме.Училището е мястото, където се учим да четем, пишем смятаме, научаваме интересни факти за хората, природата, историята. Някои от изучаваните неща се опират на неопровержими доказателства, други са все още хипотетични. Но за всяко от тях можем да прочетем в учебник или енциклопедия, да потърсим наръчник, справочник или ръководство.

В живота обаче има много неща, за които няма учебници и не се изучават в училище. Тях ги научаваме с течение на времето и с помощта на обкръжението си. Няма учебник по доброта, човещина, съчувствие към болката на другия. Може да сме чели много книги с истории за различни проблеми от ежедневието на хората, но когато не сме потърпевши, всичко изглежда лесно. Не знаем каква болка изпитва другият, докато сами не я изпитаме. В училище не можем

да научим истинската стойност на живота, как да различаваме истинското от фалшивото – приятелството, любовта, състраданието, предателството. Това няма как да се научи в училище.

Има случаи, в които училището те прави по-завистлив, защото не можеш да приемеш факта, че друг може да бъде по-добър от теб в нещо. И ако не успееш да преодолееш завистта и злобата, през целия си живот ще бъдеш такъв, а това само ще те дърпа назад.

Според мен училището само поставя основите на умението ни да възприемаме живота, да се ориентираме в неговите ситуации. За да се справим, ще реагираме според ценностната система, изградена и от нашето семейство. И тук стигам до извода, че училището само ни „предлага“ какви да бъдем, а дали ще се съгласим да бъдем такива, зависи от нас и нашата воля.

Даниела ДЕЛОВА,
X клас

ТОВА, КОЕТО НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ НАУЧЕНО В УЧИЛИЩЕ

/ECE/

Мечтая си някой ден в българското училище всеки ученик да може да избира предметите, които да изучава. Сега голяма част от учениците ходят на училище с нежелание, защото не им е интересно по време на часовете. Аз ги разбирам, защото и на мене понякога ми е отегчително.

Защо трябва да учим ненужни неща, които не могат да привлекат вниманието ни? Ние просто седим в часовете, времето минава, но нищо не научаваме. За да разберем трудния материал, трябва някой да ни го обясни, а затова са учителите. Те почти винаги се опитват да ни убедят, че трябва всичко да усвоим, защото ... можело да ни потрябва. Ние пък се опитваме да им вярваме.

Училището е мястото, където получаваме така важните знания. Но тук за първи път се срещаме и с някои от негативните страни на човешката същност – лицемерието, завистта, зложелателството, които ни огорчават. За да се превърнем от ученици в успешни личности, ние трябва да умеем да превъзмогваме пречките, да носим отговорност за живота си и да приемаме последствията от собствените си действия.

Училището не ни учи да се справяме с болката и тъгата, да обръщаме повече внимание на собствените си чувства и винаги да намираме сили да продължим напред. Нещата, на които не ни учат в училище, всъщност нямат нищо общо с училището – става дума за нещата от живота. А до тях трябва всеки сам да стигне.

Силвана КУНЕВА,

X клас

Никол ХРИСТОВА, Ха клас

Иван КРАСИМИРОВ, VI а клас

ЕДИН НЕЗАБРАВИМ СПОМЕН ОТ ЛЯТОТО

(Съчинение)

Настъпи месец май, а с това и краят на учебната година. Аз и някои мои съученици се записахме за детски лагер на черноморското крайбрежие в почивна база „Атия”.

С нетърпение брояхме дните до отпътуването. Най- после дойде дългоочакваният ден, в който усмихнати и доволни се отправихме към Атия. Още с пристигането бяхме готови за първата морска баня. Освен къпането в морето и събирането на тен, нашите ръководители ни устройваха различни развлечения- спортни игри, танци, посещение на военноморската база в близост до лагера.

По време на почивката аз, Лео и Митко взехме участие в математическо състезание в град Несебър. Когато състезанието приключи, ние разгледахме града. Особено красива е старата му част. Късно вечерта се прибрахме в лагера малко поизморени, но доволни.

Бързо отминаха дните. Заредени с енергия и настроение се завърнахме в родната Твърдица в очакване на следващото лято.

Теодора СИМЕОНОВА,

5 б клас

ЕДИН НЕЗАБРАВИМ СПОМЕН ОТ ЛЯТОТО

(Съчинение)

Това лято за мен беше незабравимо, защото беше изпълнено с много приятни емоции. Ходих няколко пъти на почивка: в Черноморец, в ПБ „Атия”, в Албена. Най- страхотният ми

спомен е от Анталия, където почивахме заедно с моето семейство. Там бяхме за осем дни. Всяка вечер ни занимаваха аниматори. Моят баща и един негов приятел участваха в различни игри за големи. Много се забавлявахме. Запознахме се и с един негър, който беше много весел и забавен.

Към края на почивката имаше организирана разходка с корабче. Обиколката беше невероятно изживяване, тъй като разгледахме един потънал град. В прозрачните води на морето плуваха водни костенурки.

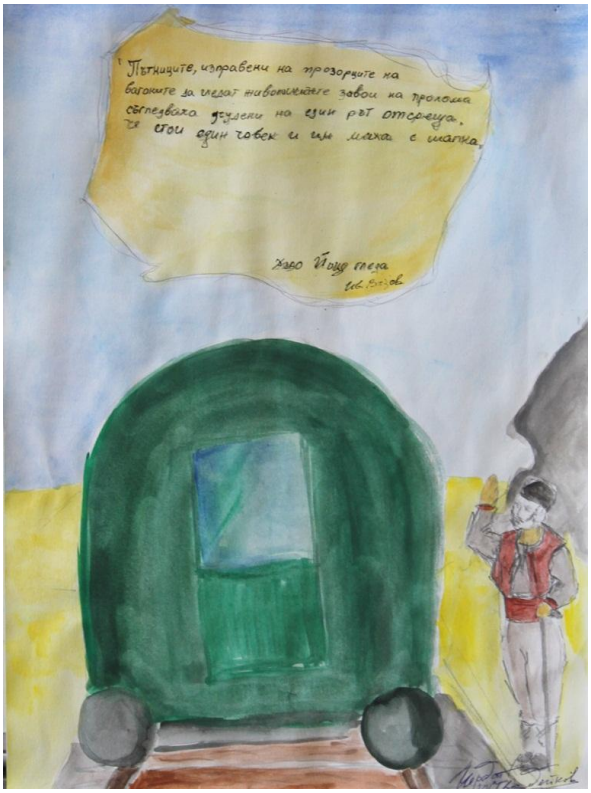
По средата на пътя корабчето спря, за да поплуваме в морето. Тъй като беше много дълбоко, повечето хора си взеха надуваеми „макарони”. Един мъж от нашата група облече водолазен костюм, взе харпун и тръгна на риболов.

Когато всички се качихме обратно на корабчето, той пристигна с улов- змийорка, която беше с впечатляващи размери. По пътя към базата се любувахме на прекрасните гледки, откриващи се пред нас.

За мое голямо съжаление, дните се изнизаха неусетно и ние трябваше да се завърнем вкъщи. Но хубавите спомени от почивката в Анталия, пазих дълго време в сърцето си.

Дарина ЛЕОНОВА,

5 б клас

Йордан ГВОЗДЕЙКОВ, VIIa клас

Раяна Стефанова, Vб клас

Кристиян КОЛЕВ, VIa клас